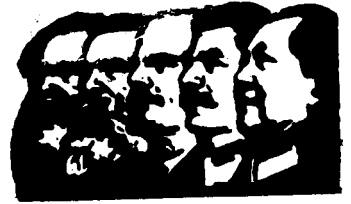

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ:5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 27 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1999 ΑΡ. ΦΥΛ.335 ΔΡΧ. 200

ΑΠΑΤΗΛΗ Η ΕΙΡΗΝΗ ΜΕ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ Νέα γενική τακτική διείσδυσης και διάσπασης

Με τους σεισμούς στην Τουρκία έγινε μια ώρα αρχύτερα φανερό ότι η γενική τακτική του κυρίαρχου μπλοκ εξουσίας στην Ελλάδα απέναντι στην Τουρκία έχει αλλιάξει. Την πρόγνωση αυτή των αλλαγών την πήραμε πριν ένα μήνα με τη νέα μορφή χρησιμοποίησης της τούρκικης μειονότητας στις διακρατικές σχέσεις.

Τώρα με τους σεισμούς μπήκαμε στο έδαφος αυτής καθεαυτής της νέας γενικής τακτικής. Οι αλλαγές είναι ταχύτατες και θα χρειαστεί κάποιος χρόνος για να κατασταλάξουν και οι εκτιμήσεις μας. Μπορούμε ωστόσο να κάνουμε μερικές πρώτες σκέψεις και διαπιστώσεις.

Η “ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ” ΓΙΝΕΤΑΙ ΚΡΑΤΙΚΗ ΥΠΟΘΕΣΗ
Κατ’ αρχήν η νέα γενική τακτική είναι από καιρό προετοιμασμένη. Δεν πέφτει από τον ουρανό. Οι μεγάλοι προπομποί της ήταν η συμφωνία της

Μαδρίτης και πιο παλιά, η περίφημη “διπλωματία των λαών” που είχε εγκαινιάσει ο σοσιαλφασισμός σαν ΣΥΝ ή σαν ψευτοΚΚΕ και η οποία ουσιαστικά συνεχίζεται αμείωτη παίρνοντας σήμερα έναν επίσημο διακρατικό χαρακτήρα.

Στους σεισμούς υποτίθεται ότι ένας λαός βοηθάει έναν άλλο λαό. Στην πραγματικότητα ένα κράτος έρχεται σε επαφή με ένα άλλο κράτος.

Υπουργεία, εκκλησία, τηλεοράσεις και μη κυβερνητικές, δηλαδή μεταμφιεσμένες κρατικές οργανώσεις αναλαμβάνουν αυτή την επαφή και την ονομάζουν όπως θέλουν. Στο βάθος η ίδια δήθεν “διπλωματία των λαών” διεξαγόταν με τις συναντήσεις που οργάνωναν ο ΣΥΝ, το ψευτοΚΚΕ και οι φιλικές τους φράξιες στο ΠΑΣΟΚ, ανάμεσα σε δημάρχους των νησιών και των παραλίων της Μικρασίας, ανάμεσα σε δημοσιογράφους των

δύο πλευρών του Αιγαίου, ανάμεσα σε μη κυβερνητικές οργανώσεις κλπ. Αυτή η “διπλωματία των λαών” ήταν στο βάθος η διπλωματία μερικών φραξιών της ελληνικής αστικής τάξης που δεν είχαν γίνει ακόμα ηγεμονικές μέσα στην κυβέρνηση και μέσα στο κράτος. Υπήρχε πάντα ένας ιδιότυπος εθνικιστής Πάγκαλος στο Υπ.Εξ. και ισχυρά σοβινιστικά ρεύματα στο ΠΑΣΟΚ και τη ΝΔ που περιορίζανε αυτές τις πρωτοβουλίες σε ένα περιθωριακό, μισοπαράνομο και μισοεπίσημο επίπεδο που δεν άφηναν να αδράξουν όλη τη χώρα και να γίνουν επίσημη πολιτική.

Σήμερα μετά από τους μεγάλους πολιτικούς σεισμούς της χρονιάς ή καλύτερα των δύο τριών χρόνων που πέρασαν, σεισμοί που έδωσαν μια στρατηγική νίκη στις ρωσόδουλες δυνάμεις μέσα στο ΠΑΣΟΚ, αυτές οι δυνάμεις έχουν αποκτήσει μια αδιαμφισβήτητη εξουσία στο υπουργείο Εξωτερικών μια αδιαμφισβήτητη ηγεμονία στην κυβέρνηση και, σε ένα μεγάλο βαθμό, την ηγεμονία μέσα στο κράτος. Τώρα, η “διπλωματία των λαών”, δηλαδή των κνιτών και μερικών καλοπροαίρετων και αφελών δημοκρατών που δεν έ-

συνέχεια στη σελ. 9

Εμπρησμός των γραφείων της ΟΑΚΚΕ και της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας

ΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΚΑΛΥΠΤΕΙ ΚΑΙ ΕΝΘΑΡΡΥΝΕΙ ΤΟΥΣ ΕΜΠΡΗΣΤΕΣ

Στις 5 Αυγούστου γύρω στις 3 η ώρα το μεσημέρι φασίστες έβαλαν φωτιά στα γραφεία της ΟΑΚΚΕ. Συγκεκριμένα τοποθέτησαν έξω από την πόρτα των γραφείων ένα πλαστικό μπιτόνι με βενζίνη και λάδι και του έβαλαν φωτιά, αφού προηγουμένως έχυσαν μια ποσότητα του μίγματος αυτού κάτω από τη χαράμαδα της πόρτας.

Ακολούθησε μια έκρηξη. Τα τζάμια των γραφείων προς τον ακά-

λυπτο έσπασαν, όπως έσπασαν και τα τζάμια ενός γραφείου που ήταν στο ακριβώς απέναντι από τα γραφεία μας μέρος του ακαλύπτου. Ταυτόχρονα ένα μέρος από τις κουρτίνες σε εκείνο το παράθυρο και ένα πανώ τινάχτηκαν από το ωστικό κύμα και έπεσαν κατεστραμμένα στο φωταγωγό. Αμέσως έπιασε φωτιά το δάπεδο των γραφείων και άρχισε να καίγεται εκτός από την εξωτερική και μια εσωτερική πόρτα.

Εκείνη την ώρα δεν υπήρχε κα-

νείς σύντροφος στα γραφεία, αλλά κάποιος γείτονας ειδοποίησαν την πυροσβεστική που ήρθε πολύ γρήγορα, έσπασε την πόρτα και έσβησε τη φωτιά πριν αυτή πάρει έκταση. Οι ζημιές που έγιναν υπολογίζονται γύρω στις 300.000 δρχ, ενώ μόνο από τύχη δεν είχαμε ολοσχερή καταστροφή των γραφείων. Η ΟΑΚΚΕ κατέθεσε μήνυση κατ’αγνώστων.

Ωστόσο το μεγάλο ζήτημα είναι το πολιτικό.

Και αυτό έχει να κάνει όχι μόνο

με την εμπρηστική επίθεση, αλλά κυρίως με το γεγονός ότι τα ΜΜΕ επεχείρησαν, και σ’ ένα σημαντικό βαθμό πέτυχαν, να την αποσιωπήσουν.

Ο ίδιος ο εμπρησμός εκτιμάμε ότι είναι δουλειά των ναζιστών της “Χρ. Αυγής”. Σε αυτό συνηγορούν τα εξής στοιχεία:

Το πρώτο είναι ότι η επίθεση έγινε μόνο μια μέρα μετά την 4η Αυγούστου που είναι η μεγάλη επέτειος για κάθε φασιστικό εξάμβλωμα σ’ αυτή τη χώρα. Αν οι δρά-

στες δεν διάλεξαν την ίδια την ημέρα της επετείου για το χτύπημά τους αυτό πρέπει να οφείλεται στο ότι οι ενδεχόμενοι στόχοι τέτοιων χτυπημάτων προφανώς παίρνουν εκείνη τη μέρα τις μεγαλύτερες προφυλάξεις.

Το δεύτερο στοιχείο είναι ότι δύο περίπου εβδομάδες πριν το χτύπημα η “Χρ. Αυγή” με άρθρο στελέχους της έκφρασε την οργή των ναζιστών ενάντια στην ΟΑΚΚΕ

συνέχεια στη σελ. 2

ΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΚΑΛΥΠΤΕΙ ΚΑΙ ΕΝΘΑΡΡΥΝΕΙ ΤΟΥΣ ΕΜΠΡΗΣΤΕΣ

συνέχεια από τη σελ. 1

και την Αντιναζιστική Πρωτοβουλία, ιδιαίτερα για το γεγονός ότι η τελευταία πέτυχε να εντοπίσει την σελίδα της "Χρ. Αυγής" στο Ίντερνετ, να προκαλέσει κινητοποίηση για την εξαφάνισή της και να την πετύχει για ένα μεγάλο διάστημα. Σε αυτό το άρθρο, που παρατίθεται αυτούσιο στην εφημερίδα μας, οι ναζιστές προκαλούν την ΟΑΚΚΕ και έμμεσα την απειλούν

συνθήματα με θβάστικες το 1997.

Αυτές όλες είναι οι ατιμώρητες ως τα τώρα επιθέσεις των ναζιστών ενάντια στην ΟΑΚΚΕ και εκείνη της 5 Αυγούστου δεν μπορεί παρά να αποτελεί τον τελευταίο κρίκο αυτής της αλυσίδας.

Εκείνο που πρέπει να ανησυχεί και να εξοργίζει κάθε δημοκράτη είναι η σκανδαλώδης έμμεση υποστήριξη που δίνει το σημερινό πολιτικό καθεστώς σε τέτοιου είδους επιθέσεις, όχι μόνο με το να

σαν να το εξαφανίσουν. Στους πολιτικά ενημερωμένους ανθρώπους έγινε γνωστό. Οι εφημερίδες "Ελευθεροτυπία", "Βήμα", "Εθνος", "Ελεύθερος Τύπος", "Απογευματινή", "Εστία", "Αδέσμευτος" του Μήτση, δημοσίευσαν την είδηση, αλλά μόνο η "Ελευθεροτυπία" ανέφερε σαν πιο πιθανό δράστη τη "Χρ. Αυγή" σύμφωνα με την ανακοίνωση που έδωσε στη δημοσιότητα η ΟΑΚΚΕ. Είναι χαρακτηριστική η ωμή και ρητή άρνηση της "Εξουσίας" να δημοσιεύσει οτιδήποτε για τον εμπρησμό καθώς και η στάση της "Αυγής".

Από την άλλη μεριά όμως είναι πολύ ενθαρρυντικό και χαρακτηριστικό της γενικότερης πια απήχησης της ΟΑΚΚΕ το γεγονός ότι το επίσημο πρακτορείο ενημέρωσης, το "Αθηναϊκό Πρακτορείο Ειδήσεων", δημοσίευσε όλη την ανακοίνωση της ΟΑΚΚΕ με αποτέλεσμα, τουλάχιστον μια τοπική εφημερίδα μεγάλης κυκλοφορίας, η "Θεσσαλία" της Λάρισας, να την δημοσιεύσει ατόφια (την δημοσιεύουμε παρακάτω).

Σε τελευταία ανάλυση πάντως με αυτή τους την πράξη οι εμπρηστές ενίσχυσαν πολιτικά την ΟΑΚΚΕ, γιατί έδειξαν ότι τουλάχιστον κάποιες πολιτικές δυνάμεις που διστάζουν να βγουν στο φως της ημέρας, βίαιες και θρασύδειλες, έχουν βάλει στο στόχαστρό τους την ΟΑΚΚΕ. Για όσους μάλιστα παρακολουθούν συστηματικά τη δράση της ΟΑΚΚΕ δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι πρόκειται για δυνάμεις του ρωσόδουλου μετώπου.

Αυτό σημαίνει ότι η ΟΑΚΚΕ έχει πραγματικά αρχίσει να γίνεται ενοχλητική γι' αυτό το ανερχόμενο καθεστώς. Εμείς οι ίδιοι και οι φίλοι μας καταλαβαίνουμε

μέσα από τέτοιες επιθέσεις, ότι όχι μόνο είμαστε στο σωστό δρόμο, αλλά ότι αρχίζουμε να επιδρούμε στα γεγονότα και στις συνειδήσεις. Αυτό γίνεται τώρα μέσα στους πιο προωθημένους δημοκρατικούς κύκλους, αργότερα αυτό θα γίνεται πιο πλατιά. Οι εμπρηστές εκείνο που κάνουν στο βάθος είναι να επιταχύνουν αυτή τη διαδικασία.

Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι η ΟΑΚΚΕ θα αφήσει αυτό τον πολιτικό υπόκοσμο και τους καθεστωτικούς προστάτες του να συνεχίζουν ανενόχλητοι τις επιθέσεις τους. Ήδη οι προηγούμενες επιθέσεις των ναζιστών στην ΟΑΚΚΕ προκάλεσαν τις απανωτές καμπάνιες για το "εκτός νόμου" και γέννησαν την "Αντιναζιστική Πρωτοβουλία". Οι ναζιστές νιώθουν ήδη στο πετσί τους τις συνέπειες αυτής της εκστρατείας. Γιατί αυτή έχει σήμερα σαν πρακτικό αποτέλεσμα την πολιτική απομόνωση της "Χρ. Αυγής" μέσα στη νεολαία αλλά και στους ίδιους τους αντιδραστικούς κύκλους.

Από την άλλη μεριά οι "κόκκινοι" του φαιοκόκκινου μετώπου δυσκολεύονται πολύ στο να συνεργάζονται με τους ναζί στα μαζικά τους κινήματα και διαρκώς βρί-

σκονται κατηγορούμενοι γιατί δεν αντιδρούν στη νομιμότητά τους. Η ΟΑΚΚΕ και η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία θα συνεχίσουν και θα εντείνουν τις προσπάθειές τους για να γίνει όλο και πιο φανερό μέσα αλλά και έξω από τη χώρα μας η κεντρική πολιτική αντίφαση αυτού του νέου φαιοκόκκινου καθεστώτος, δηλαδή ο δημοκρατισμός στην πρόσοψή του και ο φασισμός που βράζει στη βάση του. Ο δημοκρατισμός στην πρόσοψη που εκφράζεται από τύπους σαν τον Γ. Παπανδρέου και τον Σημίτη κρύβει από κάτω του τη νομιμότητα των ναζιστών δολοφόνων και την ατιμωρησία τους, όπως κρύβει και τη νομιμότητα και την ατιμωρησία όλων των εξορμήσεων του σοσιαλφασισμού ενάντια στο λαό, στους "διαφωνούντες" και στους δημοκρατικούς θεσμούς που τρεκλίζουν.

Αυτοί οι ψευδοδημοκράτες δεν είναι που ονομάζουν τους "φαιοκόκκινους" αριστερά και ζητάνε διαρκώς συνεργασία μαζί τους. Αυτοί δεν είναι που κρεμάνε έναν - έναν όλους τους υπουργούς που τόλμησαν να υψώσουν το ανάστημά τους στο φαιοκόκκινο μέτωπο;

Αυτοί λοιπόν πρέπει να ξεσκεπαστούν το συντομότερο και να αποκαλυφθεί η εχθρική προς τον ευρωπαϊκό δημοκρατισμό της χώρας πολιτική τους. Οι ναζιστές ζουν και αναπτύσσονται κάτω από την προστασία τους.

Τα γραφεία μετά τον εμπρησμό

με βία, ενώ από την άλλη φανερόνουν την πηγή του θράσους τους, που είναι η ευνοϊκή απάντηση της κυβέρνησης στο αίτημά μας να τεθούν εκτός νόμου και η αισχρή στάση του Φόρουμ για τα "ανθρώπινα δικαιώματα" απέναντι στην "Αντιναζιστική". Με λίγα λόγια οι ναζιστές νιώθουν τώρα ισχυρότερη την προστασία των ρωσόφιλων σοσιαλφασιστών και ψευδοδημοκρατών.

Το τρίτο στοιχείο που μας οδηγεί προς αυτή την κατεύθυνση είναι ότι κάθε άλλης πολιτικής προέλευσης χτύπημα, ας πούμε από τον σοσιαλφασισμό με αντιιμπεριαλιστική ή αναρχική φορεσιά, με τους οποίους είναι σε μετωπική σύγκρουση η ΟΑΚΚΕ, θα γινόταν με μίνιμουμ αναγγελία της πολιτικής πλατφόρμας του χτυπήματος στον τύπο. Μόνο με αυτό τον τρόπο ο σοσιαλφασισμός θα μπορούσε να είχε κάποιο πολιτικό κέρδος από το χτύπημα.

Το τέταρτο και σημαντικότερο στοιχείο είναι ότι οι ναζιστές της "Χρ. Αυγής" βαρύνονται με μια αλυσίδα επιθέσεων στην ΟΑΚΚΕ που για όλες τους, σαν θρασύδειλοι και απατεώνες που είναι, αρνήθηκαν να αναλάβουν μπροστά στο λαό την παραμικρή πολιτική ευθύνη. Απλά σε όλες εκείνες τις περιπτώσεις ήταν πιο χειροπιαστά τα στοιχεία της δικιάς τους αδιαμφισβήτητης ενοχής. Αναφερόμαστε δηλαδή στην αιματηρή επίθεση έξι τραμπούκων της "Χρ. Αυγής" μετά από διαδήλωσή τους το Γενάρη του 1996 ενάντια στους δύο συντρόφους μας Γ. Ιωαννίδη και Π. Γουρνά, στην αιματηρή επίθεσή τους ενάντια σε έναν φίλο της νεολαίας μας κοντά στο σπίτι του, στις απανωτές επιθέσεις τους και καταστροφές του εκλογικού περιπτέρου μας στις βουλευτικές του 1996 και, τέλος τις καταστροφές που προκάλεσαν στον προθάλαμο των γραφείων μας βγάζοντας τις ταμπέλες τους και γράφοντας

τις αφήνει ασχολίαστες, και κυρίως με το να μην τις φέρνει καν σε πλατιά γνώση του λαού.

Είναι χαρακτηριστική από αυτή την άποψη η αντίδραση των ΜΜΕ στην τελευταία επίθεση. Ο καθένας καταλαβαίνει ότι το να γίνεται εμπρησμός σε γραφεία πολιτικού κόμματος είναι μια σημαντική είδηση πέρα από το ότι είναι ένα σημαντικό ζήτημα για την δημοκρατία. Αντιδρώντας προφανώς έτσι αυθόρμητα και αφού ειδοποιήθηκαν από την αστυνομία ήρθαν στα γραφεία μας αρκετοί τηλεοπτικοί σταθμοί και βιντεοσκόπησαν το χώρο. Ένα κανάλι, ο Σκάϊ, μετέδωσε στο απογευματινό του δελτίο, την είδηση με τις ανάλογες εικόνες. Όμως ούτε αυτό το κανάλι στη συνέχεια, ούτε κανένα από τα υπόλοιπα ανέφερε το γεγονός. Είναι φανερό ότι οι σοσιαλφασίστες έδωσαν γραμμή να μη γίνει ζήτημα ο εμπρησμός των γραφείων μας. Ο στόχος του είναι διπλός. Ο ένας είναι να προστατευθεί το αγαπημένο τους αυτό ρωσόδουλο μαχητικό απόσπασμα, που ακόμα δεν έχει συνέλθει από το έγκλημα του καταζητούμενου Ανδρουτσόπουλου και ο άλλος να μην αναγνωρίσουν οι δημοκράτες στην ΟΑΚΚΕ τον αληθινό κύριο εχθρό της πιο μισητής αντίδρασης σ' αυτή τη χώρα.

Έτσι οι σοσιαλφασίστες κατάφεραν να κρύψουν το γεγονός από την πολύ πλατιά μάζα, αποδεικνύοντας επίσης για μια ακόμα φορά την τρομακτική τους διεύδυση και τον έλεγχο στα τηλεοπτικά μέσα. Βέβαια στον τύπο δεν μπορούν, προς το παρόν να κάνουν το ίδιο. Εδώ υπάρχει η πληθώρα των εφημερίδων και δεν είναι εύκολο να ξεπεραστεί εντελώς το αστυνομικό δελτίο που έδωσε στη δημοσιότητα την είδηση του εμπρησμού. Επί πλέον στον τύπο η είδηση μπορεί να περάσει στα ψιλά και με αυτόν τον τρόπο να μισοθαφτεί.

Πάντως το γεγονός δεν μπόρε-

Το βρώμικο κείμενο των ναζιστών

Τρεις βδομάδες περίπου πριν τον εμπρησμό των γραφείων μας δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα των ναζιστών *Χρυσή Αυγή*, 16 Ιούλη ένα άρθρο του υπεύθυνου της ναζιστικής νεολαίας Γιώργου Μάστορα που φανερώνει την ταραχή και την ανησυχία της χιτλερικής

συμμορίας από τη δράση της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας και της ΟΑΚΚΕ και αποτελεί ένα σοβαρό στοιχείο ότι πίσω από την εμπρηστική επίθεση βρίσκονται οι ναζιστές. Το συγκεκριμένο άρθρο δη-

συνέχεια στη σελ. 8

ΚΟΙΝΗ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ

Η εμπρηστική επίθεση στα γραφεία της ΟΑΚΚΕ, στα οποία φιλοξενείται και η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία, την επομένη της επετείου της 4ης Αυγούστου δείχνει σαν τον πιθανότερο δράστη τους ναζιστές. Ήδη αυτοί έχουν ξαναχτυπήσει τα γραφεία μας.

Σε κάθε περίπτωση οι ναζιστές της Χρ. Αυγής έχουν αναθαρρήσει. Την ευθύνη γι' αυτό φέρνει κατ' αρχήν η κυβέρνηση αφού όταν η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία με αλληπάλληλα διαβήματα της στον πρωθυπουργό και τον Υπουργό Δικαιοσύνης ζήτησε να τεθούν εκτός νόμου οι ναζιστές, αυτοί κάλυψαν τη νομιμότητα τους.

Το ίδιο κάνουν όλα ανεξαιρέτα τα κοινοβουλευτικά κόμματα σε σύγκρουση με την πρακτική όλων των χωρών της Ενωμένης Ευρώπης, και την ώρα που ο καταζητούμενος για δολοφονία υπαρχηγός της Χρ. Αυγής, Π. Ανδρουτσόπουλος, είναι ο διευθυντής του νόμιμου περιοδικού της.

Αυτό το κλίμα της οικουμενικής κάλυψης αποτυπώθηκε σε πρόσφατο κείμενο των ναζιστών στο οποίο αυτοί επαίρονταν για την αρνητική απάντηση της κυβέρνησης στην Αντιναζιστική.

Η εξήγηση αυτής της σκανδαλώδους οικουμενικής ανοχής στους ναζιστές βρίσκεται στο γεγονός ότι αυτοί πρωτοστατούν στην κυρίαρχη αντιευρωπαϊκή και φιλοσέρβικη γραμμή του φαιοκόκκινου μετώπου.

Η ΟΑΚΚΕ και η Αντιναζιστική πρωτοβουλία καλούν τους δημοκράτες να συστρατευτούν σε ένα αποφασιστικό μέτωπο πάλης για την ανατροπή της ιστορικής οπισθοδρόμησης που θα σηματοδοτούσε η άνοδος του νέου μεσαίωνα στην εξουσία.

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στη Τ.Θυρίδα 8371, Τ.Κ 10010
Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιείτε τον νέο λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα:
160/764962-29
ή την Τ.Θ 8371 Τ.Κ 10010
στο όνομα Κ. Διακόπουλος

15ήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο
Κώστας Διακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Θ. 8371
Τ.Κ. 100 10 Αθήνα
Τηλ.-Φαξ. 5232553
Ετήσια συνδρομή: 5.000
Εξαμηνιαία: 2.500

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΧΗ ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΡΟΟΔΟ ΣΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΚΡΗΤΗΣ

Ολόκληρο το σοσιαλ-φασιστικό μέτωπο, ψευτοΚΚΕ, ΣΥΝ, ΔΗΚΚΙ και μ-λ είχε συγκεντρώσει τα πυρά του εναντίον των ΠΣΕ του Πολυτεχνείου Κρήτης, επειδή ο δημοκράτης πρύτανης, Δ. Σωτηρόπουλος, ήταν ο μοναδικός πρύτανης πανελλαδικά που δημιούργησε και υποστήριξε με την πολιτική του τα ΠΣΕ, σε σύγκρουση με τη συντεχνία των καθηγητών και το σοσιαλφασισμό.

Η υποστήριξη του από δημοκράτες καθηγητές ήταν σημαντική. Μπροστά στον κίνδυνο του αστικού εκσυγχρονισμού και του δημοκρατισμού που αντιπροσωπεύουν τα ΠΣΕ για τη ρώσικη πολιτική, ολόκληρο το φαιοκόκκινο μέτωπο προσπάθησε να εξοντώσει πολιτικά, κοινωνικά, και στο τέλος φυσικά τον δημοκράτη πρύτανη και τους συνεργάτες του. Έχουν καταγγεληθεί δύο απόπειρες δολοφονίας, η μία εναντίον του πρύτανη και η δεύτερη εναντίον του Α. Καψοκαβάδη, υπευθύνου των ΠΣΕ Καλών Τεχνών και Σύγχρονης Τεχνολογίας, που κατέληξε βαριά τραυματισμένος στο νοσοκομείο (Βήμα, 19/7/98).

Όλα τα σοσιαλφασιστικά κόμματα ένωσαν τις δυνάμεις τους και με επικεφαλής την ΕΑΑΚ, εξαπέλυσαν την παράνομη βία τους. Ευλοδαρμοί, απόπειρες δολοφονίας, μπούκες (με σπάσιμο πόρτας), "κατάληψη", δηλαδή κλείσιμο της σχολής για 9 μήνες. Οι περιφερόμενοι αλήτες της ΕΑΑΚ γιαούρτωναν και πετούσαν αυγά στους φοιτητές των ΠΣΕ, ακόμα και μέσα στην πόλη των Χανίων. Η τρομοκρατία τους έφτανε μέχρι και την πόρτα διδασκαλίας των ΠΣΕ. Οι υπεύθυνοι για τις πράξεις αυτές, καθηγητές και φοιτητές, έχουν καταγγεληθεί επάνω από τα θύματά τους στις εφημερίδες (Βήμα, 19/7/98) και στην τηλεόραση, αλλά η "ανεξάρτητη δικαιοσύνη" και το ΥΠΕΠΘ δεν έκαναν τίποτα, όπως και στην περίπτωση του προέδρου του μαθηματικού του Πανεπιστημίου Κρήτης.

Ο αντιφατικός εκσυγχρονιστής Αρσένης παρανομεί και ανέχεται όλο αυτό το όργιο παρανομίας, αυθαιρεσίας, και φανατισμού, και ουδέποτε στήριξε πολιτικά την πρυτανική αρχή. Η αστική τά-

ξη γενικά, μπροστά στο πρόβλημα της διάσπασης της ενώνεται. Εδώ όμως πρόκειται για ένα σο-

βινιστή φιλοευρωπαϊό χωρίς χαρακτήρα όπως είναι και ολόκληρο το φιλοευρωπαϊκό κομμάτι

της αστικής τάξης. Καθημερινά σχεδόν και με όλα τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, ο

σοσιαλφασισμός επιτίθονταν ενάντια στις πρυτανικές αρχές, ρίχνοντας τόνους λάσπης. Ο στόχος ήταν πάντα τα ΠΣΕ. Οι φαιοκόκκινοι έχουν πολλές φορές ο καθένας, παραβιάσει τα μισά άρθρα του Ποινικού Κώδικα, και τις συνθήκες που αφορούν τα ανθρώπινα δικαιώματα χωρίς να έχουν καμία πολιτική απάντηση από το ΥΠΕΠΘ, όπως ακριβώς και στο πανεπιστήμιο Κρήτης, και καμία ποινική δίωξη. Ύστερα από πολύμηνο κλείσιμο του Πολυτεχνείου, η ΕΑΑΚ από μόνη της προκήρυξε εκλογές, και αφού οι άλλες παρατάξεις ΔΑΠ, ΠΑΣΠ κ.λπ. απείχαν εξαιτίας του κλίματος της τρομοκρατίας, η ΕΑΑΚ αυτοανακηρύχθηκε εκπρόσωπος των φοιτητών και στο πρυτανικό συμβούλιο. Αυτή την αλητεία δεν την αναγνώρισε φυσικά η πρυτανική αρχή σαν αντιπρόσωπο των φοιτητών, και αυτό έγινε το "δημοκρατικό" επιχείρημα του σοσιαλφασισμού ενάντια στη δημοκρατική πρυτανεία.

Οι σοσιαλφασιστές, οι μεγαλύτεροι εχθροί της Ε.Ε., και οι πιο δραστήριοι εισπράχτορες του χρήματός της, κατηγορούν τον πρύτανη για οικονομικές ατασθαλίες!!

Η πρυτανική αρχή καλούσε βέβαια για επίσπευση του οικονομικού ελέγχου, ο οποίος δεν βρήκε τίποτα. Αντίθετα το πόρισμα του ελέγχου της πρυτανείας του σοσιαλφασισμού πριν τον Δ. Σωτηρόπουλο, που είναι και η σημερινή πρυτανεία, διαπίστωσε "κακοδιαχείριση στα οικονομικά και στον τρόπο λειτουργίας του Πολυτεχνείου που εμποδίζει τη μόρφωση των φοιτητών". Δεν έχουμε δηλαδή μόνο το χρέμα, αλλά και ναζισμό.

Καθημερινά προσπαθούσαν να σπλώσουν την πρυτανική αρχή γιατί ήταν αταλάντευτη, και επιπλέον έβλαπτε και τρέχοντα συμφέροντα του σοσιαλφασισμού όπως π.χ. τη δήθεν δημιουργία της Σχολής Καλών Τεχνών.

Τους τελευταίους μήνες υπήρχε μεγάλη κινητοποίηση στους κόλπους της αστικής τάξης και στα θέματα της εκπαίδευσης εξαιτίας της λήξης των προγραμμάτων του Β' Κοινοτικού Πλαισίου Στήριξης (Β' ΚΠΣ) που μέρος του αφορά την εκπαίδευση, και της ανάληψης του Γ' ΚΠΣ από την αρχή του νέου χρόνου.

συνέχεια στη σελ. 4

ΝΑ ΜΗΝ ΠΕΡΑΣΕΙ Η ΚΤΗΝΩΔΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΦΟΙΤΗΤΕΣ ΤΩΝ Π.Σ.Ε

Οι σπουδαστές των ΠΣΕ στο Πολυτεχνείο Κρήτης δίνουν μάχη ενάντια στην κτηνώδη απόφαση της παύσης των σπουδών τους.

Μέχρι τώρα ήταν οι σοσιαλφασιστές κάθε είδους και απόχρωσης με τα ΚΝΑΤ μπροστάρηδες αυτοί που έκαναν "ντου" στις αίθουσες που έκαναν μαθήματα οι φοιτητές των Προγραμμάτων Σπουδών Επιλογής (ΠΣΕ), προκειμένου να καταργήσουν με τη βία αυτό που δε χώραγε στο στενό κορσέ του φασισμού τους. Και αυτό ήταν ο προοδευτικός χαρακτήρας των ΠΣΕ. Τώρα δίνουν μια τίμια μάχη οι φοιτητές των ΠΣΕ όχι σαν πραξικοπηματίες, όπως οι κνίτες, αλλά σαν αληθινό μαζικό κίνημα που έχει όλο το δίκιο με το μέρος του.

Από τα 32 ΠΣΕ που λειτουργούσαν πέρσι, μόνο σε δύο περιπτώσεις κατάφεραν τα τάγματα εφόδου του φαιοκόκκινου φασισμού να περάσουν το δικό τους, πάντα με τη βία βέβαια: Στην Πάντειο και στο Πολυτεχνείο Κρήτης. Σε όλες τις άλλες περιπτώσεις τα ΠΣΕ λειτουργούν κανονικά, παρά τις λυσσώδεις επιθέσεις του σοσιαλφασισμού. Φέτος μάλιστα θα λειτουργήσουν κι άλλα.

Τι είναι ακριβώς αυτό που τους πείραξε και θέλουν να τα καταργήσουν; Πιο ολοκληρωμένη ανάλυση κάνουμε σε άλλο άρθρο. Συνοπτικά ας αναφέρουμε εδώ ότι: α) Αυτά τα προγράμματα χρηματοδοτούνται κατευθείαν από την Ευρωπαϊκή Ένωση, επομένως, ό,τι προέρχεται από αυτό το "Σατανά" πρέπει να ριχθεί στον Καιάδα. β) Δεν είναι υποχρεωτικό να περάσουν από τον έλεγχο της Συγκλήτου, αν και χρειάζεται η τυπική έγκρισή της για να πραγματοποιηθούν. Επομένως, τα κονδύλια και ο "πολιτικός" έλεγχος των ΠΣΕ δε βρίσκονται κάτω από όργανα που συνήθως ελέγχονται από το σοσιαλφασισμό. γ) Το περιεχόμενο σπουδών των ΠΣΕ είναι σχετικά πρωτότυπο, αφού δεν ταυτίζεται με το αντίστοιχο κανονικό πανεπιστημίου και καμιάς σχολής, καθώς είναι ουσιαστικά διαπανεπιστημιακά προγράμματα. Χρειάζεται δηλαδή η συνεργασία περισσότερων του ενός πανεπιστημίων για την πραγματοποίηση ενός ΠΣΕ. δ) Και το κυριότερο: Στα ΠΣΕ δεν είναι υποχρεωτικό να είναι κανείς ινστρούχτορας για να σπουδάσει, ούτε είναι υποχρεωτικό να παρακολουθήσει κανείς όλο τον κύκλο των μαθημάτων. Αν, για παράδειγμα, είναι κανείς εργαζόμενος και χρειάζεται για την εργασία του, προκειμένου να ανεβάσει την παραγωγικότητά του και την από-

δοσή του και τις γνώσεις του, μια επιπλέον εξειδίκευση σ' ένα συγκεκριμένο τομέα (πχ. να μάθει να χειρίζεται έναν ηλεκτρονικό υπολογιστή), οπότε αυτό θα του αποφέρει και μεγαλύτερες αποδοχές, τότε δεν έχει παρά να παρακολουθήσει μόνο το μάθημα ή τα μαθήματα που τον ενδιαφέρουν με ένα πολύ μικρό κόστος, να πάρει το σχετικό πιστοποιητικό και να το χρησιμοποιήσει στην εργασία του.

Για όλους αυτούς τους λόγους, επειδή δηλαδή αποτελεί πρόοδο, θέλουν οι σοσιαλφασιστές να τα καταργήσουν. Και στο Πολυτεχνείο της Κρήτης τα κατάφεραν, προσωρινά τουλάχιστον, αφού κατόρθωσαν με νομικίστικα τεχνάσματα να ρίξουν τις προηγούμενες πρυτανικές αρχές και να ανεβάσουν δικές τους με πρύτανη το Φίλη.

Με ποιο πρόσχημα τα κατάργησαν, ενώ ήδη βρίσκονταν στο τέλος του δεύτερου έτους τους; Και εδώ οι σοσιαλφασιστές αποδείχθηκαν υποκριτές. Δε βγήκαν στα κανάλια να πουν καθαρά την ιδεολογική και πολιτική τους αντίθεση, γιατί τότε θα γίνονταν κατάπτυστοι, παρά βρήκαν να ψελλίσουν ότι το έκαναν γιατί δεν υπήρχε η σωστή υλικοτεχνική υποδομή! Τα έκλεισαν δηλαδή για το καλό τους! Λες και τόσοι φοιτητές των ΠΣΕ που πολιορκήσαν τον πρύτανη δεν ξέρουν ποιο είναι το δικό τους συμφέρον και χρειάζονται αυτόν να τους το υποδείξει...

Έτσι, ωμά και χωρίς ντροπή, πετάει τόσοι φοιτητές έξω, και τους στέλνει πού; Στο πουθενά, στον Καιάδα! Ποια εναλλακτική λύση τους απομένει; Καμιά, πέρα από τον αγώνα τους ενάντια στους σοσιαλφασιστές και τα τσιράκια τους.

Και εδώ είναι που αποκαλύπτεται η αναληγσία του σοσιαλφασιστή: Θα μπορούσε να πει: Εντάξει, θα τα καταργήσω, αλλά αυτή η φουρνιά φοιτητών των ΠΣΕ, αφού βρίσκεται ήδη στο δεύτερο και τρίτο έτος, ας τελειώσει και ας πάρει το πτυχίο της. Στο μεταξύ δε θα κάνω άλλες εγγραφές.

Έτσι θα σκεφτόταν ένας δημοκράτης, παρόλο που θα ήταν αντίθετος με τη φιλοσοφία των ΠΣΕ. Αλλά όχι. Ο σοσιαλφασιστής ξοπετάει από το πανεπιστήμιο το φοιτητή των ΠΣΕ, αναγκάζοντάς τον είτε να πάει σε ιδιωτικό εκπαιδευτικό φορέα και να πληρώσει τα μαλλιοκέφαλά του είτε να παραμείνει αμόρφωτος. Όσο για τον εργαζόμενο που ήθελε να πάρει βεβαίωση για μερικά μόνο μαθήματα, αυτόν τον παραδίδει ανειδίκευτο βορά στην εργοδοσία. Τόσος πια πόνος για τον εργάτη βρε παιδί μου!

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΥΠΟΥ

Η ΟΑΚΚΕ δηλώνει την ολόπλευρη συμπαράστασή της στους φοιτητές των ΠΣΕ του Πολυτεχνείου Κρήτης. Η απόφαση της Συγκλήτου για την κατάργηση των ΠΣΕ είναι μία βαρβαρότητα που χτυπά από τη μια τους ίδιους τους φοιτητές, και από την άλλη την πρόοδο που εκφράζουν τα ΠΣΕ.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΧΗ ΣΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΚΡΗΤΗΣ

συνέχεια από τη σελ. 3

Σ' αυτά τα πλαίσια διαμορφώνονται σήμερα συμμαχίες και στα εκπαιδευτικά ζητήματα για το μοίρασμα των χρημάτων και της εξουσίας που θα φέρουν οι επενδύσεις του Γ' ΚΠΣ. Μέσα σε αυτό το πολιτικό κλίμα το Συμβούλιο της Επικρατείας στο οποίο επικρατούν οι ρωσόφιλοι, με την απόφασή του 2020/99 της 16/6/99 ακυρώνει τις πρυτανικές εκλογές στο Πολυτεχνείο Κρήτης, και αυτόματα παύεται ο πρύτανης. Ο σοσιαλφασισμός πανελλαδικά αγαλλιάζει. Έχοντας σηκώσει τόση σκόνη, έρχεται μια δικαστική απόφαση να καταργήσει αυτή την πρυτανεία που για χρόνια την κατάγγειλαν σαν ανήθικη. Ο σοσιαλφασισμός δεν χάνει την ευκαιρία. Σκεπάζει την αλήθεια και πλασάρει στα μάτια του λαού σαν δικαιωμένος από το ΣτΕ. Επιστράτευσε γι' αυτό όλους τους "δημοσιογράφους" που διαθέτει, καθώς και τις οικονομικές συμμαχίες που έχει σκαρώσει το ρώσικο κεφάλαιο με τα άλλα τμήματα της αστικής τάξης. Έτσι και το Βήμα, 20/6/99, του Λαμπράκη, σύμμαχου του Κόκκαλη και του Λαλιώτη, στο κατάπτυστο κύριο άρθρο του κρύβει την αλήθεια και παίρνει τη θέση του σοσιαλφασισμού στη χειρότερη μορφή της κατά του πρύτανη, δηλαδή κατά των ΠΣΕ.

Αντιγράφουμε το ουσιαστικό μέρος της απόφασης του ΣτΕ που έχει συστηματικά αποκρύψει ο σοσιαλφασισμός και οι λακέδες δημοσιογράφοι: "Κατ' ακολουθίαν η διάταξη του άρθρου 3 παρ. 1 (α) του Ν. 2083/1998 κατά το μέρος που προβλέπει τη συμμετοχή στο πιο πάνω εκλεκτορικό σώμα εκπροσώπων του μόνιμου και επί συμβάσει ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου διοικητικού προσωπικού του ΑΕΙ είναι ανίσχυρη ως αντικείμενη προς το άρθρο 16 του Συντάγματος". Δηλαδή το ΣτΕ κρίνει το νόμο βάσει του οποίου έχουν γίνει όλες οι πρυτανικές εκλογές στη χώρα αντισυνταγματικό. Καμία σχέση με κανένα τερτίπι ή νοθεία της πρυτανείας του Πολυτεχνείου. Ο πρύτανης πέφτει, γιατί ο νόμος εφαρμόζεται **μόνο στο Πολυτεχνείο της Κρήτης**. Στις 16/6/99, ο Αρσένης γνώστης της απόφασης του ΣτΕ υπογράφει και νομιμοποιεί τις πρυτανικές εκλογές στο Πανεπιστήμιο Κρήτης που έγιναν με τον ίδιο τάχα αντισυνταγματικό νόμο. Η απόφαση του ΣτΕ χρησιμοποιείται για την πτώση της πρυτανικής αρχής του Πολυτεχνείου, και ο Αρσένης προσφέρει μια νίκη στο

σοσιαλφασισμό. Οι "ρώσοι" έχουν πίεςει, απειλήσει, εξαγοράσει, έχουν δώσει ανταλλάγματα για να πετύχουν τον στόχο τους. Ταυτόχρονα σχεδόν, θαυμάζουμε τις δηλώσεις του Αρσένη που έγιναν την περίοδο των εξετάσεων της Β' Λυκείου ότι "αν μέχρι τώρα ήμουν υπέρμαχος των ΠΣΕ, από δω και πέρα θα είμαι φανατικός υποστηρικτής τους". Παράλληλα κατάγγειλε όσους εναντιώνονται στα ΠΣΕ σαν ανθρώπους που κοιτάζουν προς τον 18ο αιώνα. Δήλωσε επίσης ξεκάθαρα πως παρά την αντισυνταγματικότητα που διαπίστωσε το ΣτΕ για τη λειτουργία των ΠΣΕ, αυτά θα λειτουργήσουν με το ίδιο περιεχόμενο αφού διορθωθεί η μικτή τους μορφή. Φυσικά ο Αρσένης δεν μπορεί να αρνηθεί τα ΠΣΕ γιατί αυτά φέρουν από τη φύση τους μια βασική αξία της Ε.Ε. Την παραγωγική πρόοδο και τον εκσυγχρονισμό. Δεν είναι δυνατόν αυτή την αξία να την απεμπολήσει απερίφραστα ο Αρσένης. Αν το κάνει, αρνιέται πλήρως το περιεχόμενο της πολιτικής του και οφείλει να παραιτηθεί. Δεν είναι τυχαίο που ο νέος πρύτανης του Πολυτεχνείου, που ήταν και πρύτανης πριν τον Σωτηρόπουλο, είχε σα βασική προεκλογική του θέση το "όχι στα ΠΣΕ", και ο αντίπαλος του που πήρε το 33% το "ναι στα ΠΣΕ". Η θέση απέναντι στα ΠΣΕ είναι ένα κριτήριο διάκρισης του φαιοκόκκινου μετώπου από τις δυνάμεις της προόδου και της δημοκρατίας. Η αμφιταλάντευση του ευρωπαϊόφιλου-σοβινιστή Αρσένη αντανακλά ακριβώς το στρίμωγμα των ευρωπαϊόφιλων από τους ρωσόφιλους. Η έλλειψη χαρακτήρα είναι προφανής. Μπροστά στην πολιτική αντιπαράθεση με τη ρώσικη γραμμή, ο Αρσένης υποχωρεί πολιτικά, συγκεντρώνει όλες του τις δυνάμεις στην απορρόφηση κονδυλίων της ΕΕ, που τα σαμπόταρε προκλητικά ο ρωσόδουλος Γ. Παπανδρέου.

Ο δημοκράτης πρόεδρος του μαθηματικού τμήματος του Πανεπιστημίου Κρήτης Κ. Καλλίας που έχουμε αναφέρει στη Νέα Ανατολή εκφράζοντας μια δημοκρατική γραμμή μέσα στα ΑΕΙ, δεν αφήνει το ζήτημα της ακύρωσης των πρυτανικών εκλογών στο πανεπιστήμιο Κρήτης να περάσει έτσι. Με επιστολή του στο πρυτανικό συμβούλιο ζητά να μάθει αν πρόκειται να επαναλάβει τις πρυτανικές εκλογές, αφού ο νόμος βάσει του οποίου έγιναν κρίθηκε αντισυνταγματικός από το ΣτΕ. Δεν πήρε φυσικά καμία απάντηση από το συμβούλιο του σοβινισμού-σοσιαλφασισμού. Η

ακύρωση κατ' αρχήν των πρυτανικών εκλογών στο Πανεπιστήμιο Κρήτης είναι ένα δημοκρατικό καθήκον των καθηγητών. Πρέπει να ξανατεθεί το ζήτημα της κατάργησης της πρυτανείας στο Πολυτεχνείο Κρήτης και να καταγγελθεί η αντιδημοκρατική μεθόδευση. Ταυτόχρονα πρέπει να καταγγελθεί το διαβρωμένο καθεστώς στο Πανεπιστήμιο Κρήτης.

Διαβάζουμε από το άρθρο του Κ. Καλλία στο Βήμα, 8/8/99, όπου μεταξύ άλλων (όσον είχαμε καταγγείλει για το μαθηματικό Κρήτης στο προηγούμενο φύλλο της Νέας Ανατολής) αναφέρει: "Είναι ενδεικτικό του βάθους της διάβρωσης, το γεγονός ότι μοναδικός υποψήφιος στις πρυτανικές και κοσμητορικές εκλογές, τον Μάιο, ήταν αντίστοιχα, ο κ. Νικολάου και ο κ. Στεφάνου (που αναγκαστικά εκλέγονται, σύμφωνα με το νόμο, εφόσον ψηφίσουν τους εαυτούς τους), δύο από τους κυρίως εμπλεκόμενους στη συρροή αδικημάτων και πειθαρχικών παραπτώματων". Σε μερικές χιλιάδες ανθρώπους ένας υποψήφιος! Και η άθλια αρσενική ΠΑΣΠ του Πανεπιστημίου Κρήτης, αυτό το ονομάζει σύγκλιση απόψεων! Σε όλα τα φασιστικά καθεστώτα αναδεικνύεται πάντα ένας Φύρερ. Ο δημοκρατισμός επιβάλλει εκτός από την ακύρωση των πρυτανικών εκλογών στο Πανεπιστήμιο Κρήτης, και την κάθοδο στις νέες πρυτανικές εκλογές ενός δημοκρατικού υποψηφίου για να δοθεί η μάχη ενάντια στο σοσιαλφασιστικό και σοβινιστικό μεσαίωνα.

Σ' ότι αφορά τις δήθεν οικονομικές ατασθαλίες του πρώην πρύτανη Δ. Σωτηρόπουλου, αν παραστεί ανάγκη στο μέλλον, μπορούμε με εύθυμη διάθεση να περιγράψουμε το φασιστικό περιεχόμενο των εναντίον του καταγγελιών. Ενημερώνουμε τους αναγνώστες μας ότι μία από τις κατηγορίες του Βήματος είναι ότι ο Σωτηρόπουλος αγόραζε προγράμματα υπολογιστών από ξένες εταιρείες και όχι από ελληνικές. Ο καθένας γνωρίζει ότι οι ελληνικές εταιρείες δεν καλύπτουν όλες τις ανάγκες, και ότι όλα τα πανεπιστήμια και όλοι αυτοί που έδωσαν τα "στοιχεία" στο Βήμα αγοράζουν από το εξωτερικό. Το επιχείρημα σαφώς είναι ένα επιχείρημα "εθνικά" σκεπτόμενων ανθρώπων που νιώθουν το καθήκον να καταγγείλουν τον "προδότη" Δ. Σωτηρόπουλο. Ο Μεταξάς προέτρεπε τους πολίτες να φυτέψουν ένα δέντρο στην αυλή τους και με το ελληνικό ξύλο να φτιάξουν **μόνοι τους** (η αντίληψη

περί αυτόρκους οικονομίας του φασισμού) τα ελληνικά τους έπιπλα. Ένα άλλο "σκάνδαλο" αφορά το ποσό των δρχ. 26.500, και υπάρχει άλλο ένα για ταξίδι στην Ελβετία αξίας δρχ. 980.000 διάρκειας 7 ημερών. Οι σοσιαλ-

φασίστες γνωρίζουν ότι ένα ταξίδι ευρωπαϊκού προγράμματος στην Ευρώπη, 4 ημερών, κοστίζει περίπου δρχ. 500.000. Αυτό το ξέρουν οι φαιοκόκκινοι καλύτερα από όλους αφού αυτοί πρώτοι παίρνουν το χρήμα της Ε.Ε.

Το βρώμικο κείμενο των ναζιστών

συνέχεια από τη σελ. 2

μοσιεύτηκε στην στήλη μέτωπο νεολαίας και το δημοσιεύουμε ολόκληρο παρακάτω:

"Αναμισθότητα ο "κόσμος του Internet" είναι ένα πεδίο δράσης που δεν θα μπορούσε να μας αφήσει ασυγκίνητους αφού τα περιθώρια πολιτικού αγώνα σ' αυτό τον τομέα είναι πολύ μεγάλα. Εδώ και λίγες βδομάδες η Χρυσή Αυγή έχει μπει και επίσημα στο Internet με δική της σελίδα η οποία σ' ένα τόσο μικρό διάστημα έχει περίπου 2000 επισκέψεις!

Μέχρι πριν από λίγο καιρό στο Internet υπήρχε μια ανεπίσημη σελίδα της Χρυσής Αυγής η οποία όμως δέχθηκε απειλές από κάποιους και για ένα μικρό διάστημα βγήκε εκτός δικτύου (σε εννοεί την σελίδα με τους αγκυλωτούς σταυρούς που δεν υπάρχουν στην καινούργια σελίδα) Ποιοι ήταν όμως αυτοί που εντελώς παράνομα ζήτησαν να βγει από το δίκτυο αυτή η ανεπίσημη σελίδα; Πρόκειται για τα "βλήματα" της ΟΑΚΚΕ και για να είμαστε ακριβέστεροι για μια οργάνωση-σφραγίδα που χρησιμοποιούν για άλλους σκοπούς, την "αντιναζιστική πρωτοβουλία". Δεν μπορώ βέβαια να καταλάβω γιατί οι "μουρλοι" αυτοί ενοχλήθηκαν από την παρουσία της σελίδας αυτής αφού τα κείμενα δεν ήταν ρώσικη γλώσσα... Για να σοβαρευτούμε όμως αυτοί οι ηλίθιοι είναι τόσο, μα τόσο πολύ, εκτός πραγματικότητας που έχουν την εντύπωση πως μπορούν με την παραφροσύνη να ενοχλήσουν το έργο μας όσες βλακείες κι αν γράφουν σε μια ρυπαροφυλλάδα που εκδίδουν, και η οποία δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί ούτε για χαρτί τουαλέτας, δεν έχουν κανένα νομικό δικαίωμα να ζητούν να βγει από το Internet η οποιαδήποτε σελίδα δεν τους αρέσει.

Μιας όμως και οι φουκαράδες αυτοί δεν έχουν τίποτα το αξιόλογο να πουν, το πολιτικό τους ρεπερτόριο εξαντλείται σε τρία θέματα α) να είναι απίστευτα προδότες σε οποιοδήποτε εθνικό μας θέμα β) να κατηγορούν τη Ρωσία για όλα τα δεινά του πάνω και του κάτω κόσμου γ) να ασχολούνται συνεχώς με την Χρυσή Αυγή. Στα πλαίσια αυτά λοιπόν εκτός των όσων είπαμε πριν για το Internet η τρελή παρούσα της οδού Χαλκοκονδύλη "ξανακτύπησε". Με κείμενα στην ρυπαροφυλλάδα τους μας πληροφορούν πως έκαναν αίτηση στο Υπουργείο Δικαιοσύνης να τεθούν εκτός νόμου (τώρα φοβηθήκαμε...)

Φυσικά το Υπουργείο Δικαιοσύνης αγνόησε αυτή την παράλογη απαίτηση τους μόνο και μόνο επειδή τα "ζωντόβολα" είχαν γίνει ιδιαίτερα φορτικοί (με απλά λόγια του "έφηξαν" τα...) τους έ-

στειλε μια απαντητική επιστολή όπου με ευγένεια τους "χέζει" κανονικά και λέει πως δεν μπορεί να ικανοποιήσει το αίτημα τους.

Τι εννοούμε; Σε άλλο κείμενο της εφημερίδας τους ένα άρθρο αρχίζει ως εξής: "Το Φόρουμ Κοινωνικών Οργανώσεων και Νεολαίας για τα ανθρώπινα δικαιώματα είναι ένα ημιθεσμικό όργανο κάτω από την εποπτεία της Γενικής Γραμματείας Νέας Γενιάς και χρηματοδοτείται από αυτήν και από την Ευρωπαϊκή Ένωση τα μέλη του είναι περίπου 70 οργανώσεις (μη κυβερνητικές και νεολαίες κομμάτων)". Βέβαια όταν ομιλούμε για 70 οργανώσεις μιλούμε για 15 με 20 άτομα που εκπροσωπούν ο καθένας από 3, 4 ή και παραπάνω οργανώσεις...

Η ουσία όμως βρίσκεται αλλού, στην χρηματοδότηση που έχουν όλες αυτές οι "βδέλλες" από το Ελληνικό κράτος και την Ευρωπαϊκή Ένωση. Κακό το "σύστημα", αλλά όταν μας πληρώνει είναι ωραία, ε; Ρε ούστ, γλείφτες που θα ζητήσετε να βγούμε εκτός νόμου, άντε κλαφτείτε μπας και σας δεχθούν και σας στο "φόρουμ" (για ευνόητους λόγους...) και μην παριστάνετε τους "επαναστάτες".

Προσωπικά ασχολούμαι μαζί σας γιατί έχετε πολύ πλάκα, όσο για τις απειλές σας ξέρετε που τις γράφουμε. Εμ βέβαια, γραπτός μιλούμε να παριστάνετε τους "πορομένους αντιναζιστές" όταν η τύχη όμως το έφερε τα ψηφοδέλτια μας στις βουλευτικές εκλογές του 1996 να εκτυπώνονται μαζί με τα δικά σας στο ίδιο τυπογραφείο παριστάνετε τους βλάκες όταν σας "κράζαμε"; τρέματε μην τις φάτε (ησχάστε...) και γενικά φερόσασταν σε στυλ "με φτύνουν και εγώ νομίζω πως βρέχει".

Έτσι δεν είναι τρελάρες; ΖΗΤΩ Η ΤΡΕΛΑ!

Υ.Γ. (1) Λόγω των "τρελών" το δεύτερο μέρος του αφιερώματος στον Γ. Παπαδόπουλο και το Στρατιωτικό Καθεστώς θα δημοσιευτεί την επόμενη εβδομάδα.

Υ.Γ. (2) Εμείς δεν ζητάμε να βγει εκτός νόμου η ΟΑΚΚΕ και τα παράγωγα τους αλλά τον εγκλεισμό των μελών της στο τρελοκομείο...

Εκείνο που αξίζει να σημειωθεί γι' αυτό το άρθρο είναι α) ότι η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία ανάγκασε τους ναζιστές, όπως ομολογούν οι ίδιοι, με την καμπάνια της να αποσύρουν από το Internet την σελίδα τους με τους αγκυλωτούς σταυρούς και να επανέλθουν μετά από μήνες με μια καινούργια σελίδα χωρίς την σβάστικα πια. β) ότι η πλευρά που προκαλεί και επιζητεί τη βία είναι η ναζιστική συμμορία της Χρυσής Αυγής συμφωνά πάλι με την ομολογία τους και γ) ότι "για να σπάσουν πλάκα με τους τρελούς της ΟΑΚΚΕ" αναγκάζονται να ματαιώσουν το αφιέρωμα στον φασίστα Παπαδόπουλο και τη στρατιωτική χούντα.

ΝΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΟΥΜΕ ΤΑ Π.Σ.Ε

Πρόοδος στην εκπαίδευση-Καρφί στο μάτι του σοσιαλφασισμού

Παλιότερα η Νέα Ανατολή είχε ξεσκεπάσει την πολιτική του σοσιαλφασισμού στα Προγράμματα Σπουδών Επιλογής (ΠΣΕ) και είχε καταγγείλει ιδιαίτερα τον αμφοταριστικό ρόλο του και στη λειτουργία των τριών ΠΣΕ του Πολυτεχνείου Κρήτης (Π.Κ). Τα ΠΣΕ αυτά δημιουργήθηκαν και υποστηρίχθηκαν στη λειτουργία τους από τις επιθέσεις του φαιοκόκκινου μετώπου, από την πολιτική της δημοκρατικής πρυτανείας του Δ. Σωτηρόπουλου, του μοναδικού πρύτανη που προώθησε πανελλαδικά τη δημιουργία ΠΣΕ.

Τα ΠΣΕ που χρηματοδοτούνται από την ΕΕ είναι σχολές που δημιουργούνται με τη δέσμευση να καλύψουν νέες, άμεσες, σύγχρονες, διεπιστημονικές ανάγκες εφαρμογών και μόρφωσης. Τα αντικείμενα των ΠΣΕ δεν υπάρχουν και δεν μπορούν να υπάρξουν, όπως θα δούμε παρακάτω σε κανένα από τα κλασικά τμήματα των πανεπιστημίων, κι έτσι δεν μπορεί να υπάρχει σύγκρουση επαγγελματικών δικαιωμάτων, γνωστή εκ των προτέρων, όπως ισχυρίζονται οι φαιοκόκκινοι, μεταξύ των αποφοίτων των ΠΣΕ και των κλασικών πανεπιστημιακών σχολών. Αυτό το ψευδοσυνδικαλιστικό επιχείρημα το κατασκεύασε ο σοσιαλφασισμός για να συγκαλύψει την ουσία της πολιτικής του θέσης, της άρνησης των ΠΣΕ αλλά κυρίως για να στρέψει τους υπόλοιπους φοιτητές ενάντια στους φοιτητές των ΠΣΕ. Τα ΠΣΕ δεν τα θέλει ο σοσιαλφασισμός όχι μόνο γιατί παίρνουν γνώσεις 6.000 φοιτητές που φοιτούν σήμερα στα ΠΣΕ, αλλά γιατί αυτές οι γνώσεις βρίσκονται στην περιοχή των πιο σύγχρονων αναγκών της οικονομίας και της κοινωνικής ζωής, που γεννιούνται από την πορεία της χώρας προς τον παραγωγικό εκσυγχρονισμό οποιουδήποτε περιεχομένου και μορφής.

Η ύπαρξη και μόνο των ΠΣΕ και των φοιτητών των ΠΣΕ σαν φορέων της σύγχρονης γνώσης εγκαθιδρύουν στην πράξη, και κατά συνέπεια και στη συνείδηση, τη βαθιά αντίθεση της ευρωπαϊκής αστικής δημοκρατικής προόδου με το σοσιαλφασιστικό μεσαίωνα που είναι πρώτα απ' όλα εχθρός κάθε ανάπτυξης και των σύγχρονων παραγωγικών δυνάμεων. Μπορεί κανείς να φανταστεί σαν κνίτη, ένα φοιτητή του ΠΣΕ κάποιου ΤΕΙ, που έχει το αντικείμενο "Περιβάλλον και Αιολική Ενέργεια", ο οποίος δουλεύει συνδυάζοντας τα πορίσματα της νέας εξελισσόμενης επιστήμης του περιβάλλοντος με τις σύγχρονες επιστημονικές προσπάθειες μιας συμφέρουσας οικονομικά μετατροπής της ενέργειας του ανέμου σε ηλεκτρική, σε μια δουλειά, δηλαδή, που βρίσκεται στην πρώτη γραμμή της χρηματοδοτούμενης από την ΕΕ μάχης για οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη; Αυτό το άτομο είναι ύποπτο για τον σοσιαλφασισμό. Ό-

πως, για παράδειγμα, είναι εδώ και χρόνια ύποπτος, ο οποιοσδήποτε καθηγητής μέσης εκπαίδευσης που έχει κάνει μεταπτυχιακά ή προτίθεται να κάνει. Όμως τα πράγματα δεν είναι παθητικά στην κοινωνία. Το παράδειγμα που δώσαμε περιγράφει ανάγλυφα το ναζιστικό χαρακτήρα των πολιτικών θέσεων του σοσιαλφασισμού. Η πολιτική αντιμετώπισή του αφορά ολόκληρο το κοινωνικό σύνολο. Αριστεροί, προοδευτικοί αστοί και δημοκράτες πρέπει να κόψουν το κεφάλι του πραχτόρικου εθνικοκομμουνιστικού τέρατος που δυνάμωει ολόένα στη χώρα.

Όταν πρόκειται να χτυπήσει τα ΠΣΕ, ο σοσιαλφασισμός αναγκάζεται να χρησιμοποιήσει φερετζέ, το γνωστό του "συνδικαλιστικό" επιχείρημα. Εκμεταλλεύεται και αναπτύσσει τα πιο καθυστερημένα χαρακτηριστικά της φοιτητικής μάζας των κλασικών τμημάτων του Πανεπιστημίου, αφού την εξαναγκάζει για δήθεν επαγγελματικούς λόγους να αντιπαρτεθεί στη μόρφωση και στην πρόοδο!

Ο σοσιαλφασισμός ταυτόχρονα τρέφει τον συντεχνιασμό των καθηγητών των ΑΕΙ για να τους στρέψει ενάντια στα ΠΣΕ. Επειδή τα ΠΣΕ είναι ένα απαραίτητο συμπλήρωμα της τριτοβάθμιας κλαδικής εκπαίδευσης, ολόκληρη η καθυστερημένη συντεχνία των πανεπιστημιακών στρέφεται έντεχνα από το σοσιαλφασισμό εναντίον των ΠΣΕ, αφού δημιουργείται ένα νέο αντικείμενο συμφερόντων που δύσκολα οι πανεπιστημιακοί θα ελέγχουν. Αυτός είναι ο βασικός λόγος που επτά πρυτάνεις σαν εκ-

φραστές αυτών των συντεχνιών απέρριψαν και πολέμησαν τα ΠΣΕ. Όλες οι πανεπιστημιακές συντεχνίες σπρωγμένες από το σοσιαλφασισμό προβάλλουν τη θέση της δημιουργίας τμημάτων με το αντικείμενο των ΠΣΕ μέσα στις κλασικές σχολές. Πρόκειται για απατεωνισμό που ισοδυναμεί με τη θέση για αφανισμό των ΠΣΕ. Γιατί η ΕΕ δεν χρηματοδοτεί τη δημιουργία αυτών των τμημάτων στις κλασικές σχολές και αυτό το ξέρουν πολύ καλά. Η συντεχνία των πανεπιστημιακών γίνεται ρεζίλι με αυτά τα παραγκιοζιλίκια. Η ΕΕ έχει σωστά εκτιμήσει τη δημιουργία των ΠΣΕ σε **συμπλήρωμα** της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης έξω και δίπλα στα κλασικά τμήματα. Και οι πανεπιστημιακοί σαν επιστήμονες το αντιλαμβάνονται πολύ καλά. Όμως τόσο η ιδιοτέλεια που χαρακτηρίζει κάθε συντεχνία όσο και η στήριξη και το θέριμα αυτής της ιδιοτέλειας από τους φαιοκόκκινους, μαζί με τη βία που ασκούν στους πανεπιστημιακούς που δεν "συμμορφώνονται", τους οδηγούν στο να αρνούνται κοινότητες αλήθειες που στηρίζονται σε απλά επιστημονικά δεδομένα. Το περιεχόμενο και τα όρια των αντικείμενων των ΠΣΕ δεν είναι πλήρως καθορισμένα εξαιτίας της διεπιστημονικότητας των αντικειμένων, και λόγω του γεγονότος ότι πολλά από αυτά τα αντικείμενα υπόκεινται στα συμπεράσματα νέων ραγδαία εξελισσόμενων επιστημών. Οι νέες μεταβαλλόμενες διεπιστημονικές ανάγκες της παραγωγής και της κοινωνικής ζωής είναι μια πραγματικότητα. Γι'

αυτό απαιτείται και η ύπαρξη σχολών όπως τα ΠΣΕ για την κάλυψη των νέων αυτών αναγκών, αφού τα κλασικά τμήματα δεν μπορούν να έχουν τέτοια αντικείμενα. Όλοι οι πανεπιστημιακοί γνωρίζουν ότι για να δημιουργηθεί ένα νέο τμήμα απαιτείται η επίσημη νομική περιγραφή του αντικείμενου του νέου τμήματος, ώστε να καθοριστεί από αυτή ολόκληρη η λειτουργία του και η οργάνωσή του. Σ' ένα νέο τμήμα με μεταβαλλόμενο και υπό διαμόρφωση αντικείμενο λόγω της ανάπτυξης της τεχνολογίας και της επιστήμης που οι καθηγητές και οι φοιτητές είναι υποχρεωμένοι να παρακολουθούν τη διαφοροποίησή του, τι είδους σταθερή περιγραφή και προγραμματισμός θα γίνει; Τι είδους πρόβλεψη μπορεί να γίνει για την κατοχύρωση και τον αποκλεισμό του ενδεχομένου σύγκρουσης των επαγγελματικών δικαιωμάτων των αποφοίτων των ΠΣΕ; Έτσι, η ίδια η ΕΕ προχωρά στη δημιουργία της πραγματικής λύσης των ΠΣΕ έξω από τις κλασικές σχολές, υπηρετώντας την πρόοδο. Τα ίδια τα ΠΣΕ στο περιεχόμενό τους φέρουν την αλλαγή. Αυτό το χαρακτήρα αποκτά και το ίδιο το επάγγελμα των αποφοίτων των ΠΣΕ, αν αυτοί το ασκήσουν και δεν περιοριστούν μόνο στη μόρφωση που θα πάρουν από αυτά. Γιατί βέβαια τα ΠΣΕ έχουν και αυτό το χαρακτήρα στην ιδρυτική τους πράξη. Σ' αυτό το ζήτημα ο σοσιαλφασισμός συμπεριφέρεται να πάνει αναμμένα κάρβουνα. Ο ναζισμός ξεχύνεται και βρωμίζει ο τόπος.

Από τη συνθετότητα και την εξελισσόμενη μορφή του αντικει-

μένου της εργασίας του ο απόφοιτος των ΠΣΕ που θα πρέπει να μαθαίνει καθημερινά και να παρακολουθεί στενά τις εξελίξεις στην τεχνολογία και την επιστήμη, θα είναι αναγκασμένος να συμμετέχει στην παραγωγή με τον πιο ζωντανό τρόπο, αν θέλει να έχει δουλειά. Στην παραγωγή ο απόφοιτος των ΠΣΕ θα είναι το αντίθετο του κρατικοδίαιτου γραφειοκράτη τεμπέλη και αντιδραστικού σοσιαλφασίστα συνδικαλιστή που προσπαθεί να μπλοκάρει την πρόοδο. Θα βρίσκεται στην πρώτη γραμμή των αλλαγών σε χαμηλότερο ή ψηλότερο επίπεδο.

Τα ΠΣΕ γεννιούνται άμεσα από την ανάγκη για πρόοδο στην παραγωγή και στην κοινωνική ζωή. Γι' αυτό ο σοσιαλφασισμός τα βλέπει όπως ο διάολος το λιβάδι. Τα ΠΣΕ από τη φύση τους φέρουν σαν αξία την δημοκρατική έστω αστική πρόοδο. Γι' αυτό ο σοσιαλφασισμός δεν θέλει καθόλου την ύπαρξη των ΠΣΕ, ακόμη κι αν τα ελέγχει. Αυτή καθαυτή η ύπαρξη των ΠΣΕ είναι αντίθετη στην αντιευρωπαϊκή πολιτική του σοσιαλφασισμού που ωθεί τη χώρα στον ανατολικό φασισμό της Ρωσίας και της Κίνας και την υποδούλωση σε αυτές.

Με τα ΠΣΕ το σύστημα δεν λύνει τα εκπαιδευτικά προβλήματα, ούτε τη καθυστέρηση της ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων της χώρας. Πρόκειται για ένα αυτονόητο μέτρο του παραγωγικού κεφαλαίου της Δύσης με το οποίο συμμορφώνεται η Ελλάδα. Οι πολιτικοί συσχετισμοί που έχουν αναπτυχθεί στο ζήτημα αυτό αναλύονται στο άρθρο για το Πολυτεχνείο Κρήτης.

Ο Αρσένης υπό επιτροπεία

"Υπό επιτροπεία ο κ. Αρσένης" με αυτό το τίτλο ανακοινώνει το "ΒΗΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ", 22 Αυγούστου 1999, ούτε λίγο ούτε πολύ ότι ο Σημίτης αποφάσισε να σταματήσει ο Αρσένης το προχώρημα της εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης εννοώντας - όπως φαίνεται αποκαλυπτικά απ' αυτό το άρθρο - ότι βασικά δεν πρέπει να προχωρήσει ο Αρσένης στην αξιολόγηση των καθηγητών. Συγκεκριμένα γι' αυτό το ζήτημα το άρθρο του "ΒΗΜΑΤΟΣ" αναφέρει:

"Επιπροσθέτως δε η υφέρπουσα ένταση στα λύκεια υποδαυλίζεται και από την ΟΛΜΕ, η οποία αντιδρά σε οτιδήποτε απειλεί την καθεστηκυνία τάξη με την οποία τα συμφέροντα των καθηγητών είναι πλήρως εναρμονισμένα".

Μόνο που κατά τη γνώμη μας δεν είναι απλά **"επιπροσθέτως"**, αλλά η **κύρια** αιτία της έντασης. Το άρθρο αυτό εμφανίζει ότι η πραγματική αιτία του παραγκωνισμού του Αρσένη είναι η απο-

τυχία της ίδιας της μεταρρύθμισης και ότι αυτό φαίνεται από τα ποσοστά αποτυχίας των μαθητών. Αυτό, όμως, δεν αποδεικνύει την αποτυχία της εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης. Γιατί η αποτυχία των μαθητών έχει να κάνει τόσο με τη δουλειά του καθηγητή μέσα στην τάξη, όσο και με τον τρόπο βαθμολόγησής τους. Απ' όσο γνωρίζουμε ένας αριθμός καθηγητών, που ακριβώς αντιδράει στην αλλαγή της καθεστηκυνίας τάξης των συμφερόντων τους, έκανε τα πάντα για να κλονιστεί η αξιοπιστία αυτών των εξετάσεων (μέχρι και νόθευση) συνεπικουρούμενος από τα ΜΜΕ που εξυπηρετούν ακριβώς τα ίδια συμφέροντα υποστηριζόμενοι από τις ίδιες πολιτικές δυνάμεις που εκφράζουν και την ΟΛΜΕ.

Αυτό με απλά λόγια λέγεται **σαμποτάζ!!!**

Το σαμποτάζ, λοιπόν, είναι μέσα στο αίμα των ρωσόφιλων. Ήταν δυνατόν να αφήσουν απέξω την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση που έτεινε να περιορίσει τις επεμβάσεις

της γραφειοκρατίας στα εκπαιδευτικά πράγματα και να την εναρμονίσει με τα ευρωπαϊκά δεδομένα; Όχι βέβαια!

Απ' όσο μπορούμε να γνωρίζουμε στην καθημερινή μας επαφή με το λαό, διαπιστώνουμε ότι στην προκειμένη περίπτωση δεν τρώει κουτόχορτο. Γονείς και μαθητές διαπιστώνουν ότι το καινούριο εξεταστικό σύστημα δεν ήταν όπως τους το περιέγραφαν ΟΛΜΕτζήδες και ΜΜΕ, με μελανά χρώματα. Τα θέματα ήταν βατά, όλοι λένε, και πονηρά συμπληρώνουν ότι μάλλον ήταν δουλειά των καθηγητών και της αντιπολίτευσης το περσινό νταβαντούρι και ότι αυτό που βασικά ενοχλεί είναι να μην προχωρήσει η αξιολόγηση των εκπαιδευτικών.

Είναι τελικά αυτό που από την αρχή λέγαμε σ' αυτή την ιστορία. Και να που συμβαίνει! Μόνο που όπως λέει και το άρθρο του "ΒΗΜΑΤΟΣ" ο πρωθυπουργός δεν μπορεί να αλλάξει υπουργό προεκλογικά, έτσι αναγκάζεται να τον

θέσει υπό αυστηρό έλεγχο, έτσι ώστε να είναι σίγουρος ότι δεν θα κάνει κάτι που θα προκαλέσει εκρήξεις! Και τι μπορεί άλλο νάναι αυτό παρά η αξιολόγηση των καθηγητών;

Ποιος επιτροπεύει τον Αρσένη; Απ' όσα αναφέρει το άρθρο του "ΒΗΜΑΤΟΣ" ο κος. Πασχαλίδης, ο υφυπουργός του κου Γιωργάκη μας, του "Ευρωπαϊού" φίλου μας, που κοιτάει κατά Δύση μεριά, αλλά κλείνει με νόημα το μάτι κατ' Ανατολή μεριά για να βεβαιώσει τους πάτρωνές του ότι η δουλειά της εξαπάτησης της Ευρώπης πάει καλά! Ο ίδιος ο Πασχαλίδης βέβαια είναι ένας ενδιάμεσος που πάντα παίζει ένα σκοτεινό και ακαθόριστο ρόλο.

Αναμένουμε, λοιπόν, μια πραγματικά θερμή χρονιά στο χώρο της εκπαίδευσης με συνείδηση του σαμποτάζ σε κάθε σοβαρό βήμα μεταρρύθμισης και φυσικά ούτε κουβέντα ν' αγγιχτούν οι καθηγητές. Η αξιολόγηση μάλλον μας τελείωσε πριν αρχίσει!!!

ΚΑΜΜΙΑ ΠΕΡΗΦΑΝΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΜΕΤΑΛΛΙΑ

Ο εγκληματικός χαρακτήρας του πρωταθλητισμού

Τι ειρωνεία! Αυτή η χώρα μπορεί πια να νιώθει περήφανη μόνο για πράγματα που κάποτε θα της προκαλούν ντροπή. Νιώθει περήφανη όταν υπερασπίζεται το μακεδονικό παρελθόν της και την τάχα τρισεκατομμυρίων ψυχή της για να ποδοπατήσει μια μικρή γειτονική χώρα. Νιώθει τολμηρή απέναντι στους ισχυρούς και αντικομφορμίστρια, όταν «μόνη αυτή» δένεται με τους γενοκτόνους των Βαλκανίων και τους μεγάλους «ορθόδοξους» προστάτες τους.

Όταν νιώθει έτσι, όλοι οι άλλοι την περιφρονούν και τότε εκείνη ισχυρίζεται πως την ζηλεύουν για το μεγαλείο της.

Τώρα όμως με τα μέταλλα ζει την πιο μεγάλη της χαρά γιατί τα μέταλλα είναι καθολικής αποδοχής. Τώρα το «μικρό έθνος» δείχνει τη μεγαλοσύνη του σύμφωνα με τα διεθνή μέτρα. Τώρα η αληθινή εθνική υπερροχή μετριέται αναμφίβολα με δέκατα του δευτερολέπτου και χιλιοστά του μέτρου. Τώρα δηλαδή τα πιο τέλεια όργανα της δυτικής τεχνολογίας απλά επισφραγίζουν και νομιμοποιούν το μεγαλείο της ανατολικής ελληνικής ψυχής.

Οι αθλητικές επιδόσεις δείχνουν την πελώρια αξία της παρεξηγημένης και περιφρονημένης αυτής χώρας.

Αυτή είναι πάνω κάτω η ψυχολογία των εκπροσώπων της τάξης που μας κυβερνάει. Αυτά λένε στα φτηνά κανάλια και στις σοβαρές έντυπες αναλύσεις τους. Τα λένε και τα πιστεύουν και μαζί τους τα πιστεύει και ο λαός.

Οι αθλητικές νίκες έχουν γίνει το κατ' εξοχήν εθνικό όπιο. Με αυτό το όπιο το κυρίαρχο νεο-μεσαιωνικό μπλοκ εξουσίας παρηγορεί το λαό για την πραγματική κατάρπωση που αυτό το ίδιο του προκαλεί βυθίζοντας την κοινωνία στην υπανάπτυξη, και τη διαφθορά. Ταυτόχρονα, και ακόμα χειρότερα, οι αθλητικές νίκες έχουν γίνει ένα διεγερτικό που καλλιεργεί στη μάζα τις πιο επικίνδυνες εθνικιστικές αυταπάτες. Τα τάχα παρεξηγημένο και αληθινά μειονεκτικό έθνος ζει μ' αυτές την ψευδαίσθηση μιας φυσικής υπεροχής που μεθαύριο μπορεί να χρησιμοποιηθεί στις πιο απίθανες ρεβανσιστικές περιπέτειες.

Ο ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟΝ ΔΥΤΙΚΟ ΚΑΙ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ

Ασφαλώς οι αθλητικές νίκες

δεν παίζουν τους παραπάνω ρόλους μόνο στην Ελλάδα. Ο πρωταθλητισμός είναι μια ανακάλυψη του ιμπεριαλισμού και σαν τέτοιος εκφράζει την παρακμή του καπιταλισμού σε όλα τα επίπεδα. Ο πρωταθλητισμός είναι τώρα παντού σάπιος. Το κακό με την Ελλάδα είναι ότι αυτή τη σαπίλα την ζει με αφάνταστη ορμή και την αποθεώνει.

Στις δυτικές ιμπεριαλιστικές χώρες, ο πρωταθλητισμός είναι μια από τις πολλές πλευρές όπου εκδηλώνεται ο ανταγωνισμός των μονοπωλίων και στο εσωτερικό των χωρών και στο διεθνές επίπεδο. Σ' αυτές τις χώρες ο ατομικός πρωταθλητής ή η πρωταθλητική ομάδα βρίσκεται στα χέρια κύρια του χορηγού ή των χορηγών και δευτερευόντως του κράτους. Όταν νικάει, συνήθως τη νίκη την καρπώνεται περισσότερο ένα πλέγμα μονοπωλίων και ο ίδιος ο αθλητής παρά το κράτος με τα χρώματα του οποίου αγωνίζεται ο αθλητής. Βέβαια σε εκείνες τις διεθνείς αναμετρήσεις όπου κυριαρχεί η κρατική σημαία η νίκη του αθλητή είναι βασικά νίκη του αντίστοιχου κράτους. Όμως δεν παίζουν όλα τα κράτη με τον ίδιο τρόπο μέσα στους στίβους. Στους στίβους παίζουν με δεκαπλάσια και εκατονταπλάσια δύναμη τα φασιστικά κράτη. Στους στίβους παίζουν τα μιλιταριστικά κράτη και οι κρατικές γραφειοκρατίες που θέλουν να επιβάλουν με τη βία την θέση τους μέσα στους διεθνείς συσχετισμούς ισχύος.

Εκεί δηλαδή που η μεγάλη καπιταλιστική επιχείρηση ή το καπιταλιστικό κράτος μπορεί να ανοίξει σαν τέτοιο το δρόμο του στην παγκόσμια αγορά, ο αθλητής γίνεται ένας απλός βοηθός ή ένας διαφημιστικός προπομπός της μεγάλης επιχείρησης ή της οικονομικά ισχυρής χώρας. Σε αυτές τις χώρες ο πρωταθλητισμός δεν είναι κεντρικό ιδεολογικό εργαλείο επιβολής πάνω στους άλλους λαούς και τις μάζες στο εσωτερικό της χώρας. Η ιμπεριαλιστική υπεροχή στο οικονομικό, αναπτυξιακό, επιστημονικό επίπεδο, δηλαδή στο πιο πραγματικό επίπεδο κάνει την ξεχωριστή αθλητική επίδοση μια επίδοση ανάμεσα στις άλλες.

Αντίθετα στις χώρες που ο καπιταλισμός τους έχει κύρια στρατιωτική και βέβαια κρατική μορφή και που θέλουν να ανοίξουν το δρόμο της διεύθυνσης και της επέκτασης μέσα από τη βία, ο πρωταθλητής είναι η σημαία και η συμπύκνωση της τάχα φυσικής υπεροχής του αντίστοιχου κρά-

τους ή έθνους ή λαού. Επειδή μια τέτοια επιθετική βία δεν μπορεί να θεμελιωθεί ούτε στους νόμους της αγοράς, ούτε στους νόμους της αστικής δημοκρατίας, τέτοια κράτη στηρίζουν τη βίαιη κυριαρχία τους στις θεωρίες της φυσικής υπεροχής, ή πράγμα που είναι στο βάθος το ίδιο, στις θεωρίες της έμφυτης ηθικής, ή πολιτιστικής υπεροχής του αντίστοιχου έθνους. Η αθλητική υπεροχή μπορεί πιο εύκολα από κάθε άλλη να γίνει μια ευκολοχώνευτη «λαϊκή» εικόνα υποτίθεται της φυσικής, ηθικής και πολιτιστικής υπεροχής ενός έθνους ή ενός κράτους πάνω σε όλους τους άλλους. Γι' αυτό για τους φασισμούς ο πρωταθλητισμός είναι το πιο θεμελιακό εργαλείο ιδεολογικής και πολιτικής προπαγάνδας. Αντίστροφα ο φασισμός, δηλαδή η πιο τρομοκρατική κυριαρχία του μονοπώλιου είναι εκείνη η πολιτική μορφή που ταιριάζει πιο πολύ από κάθε άλλη στη λογική και τα ήθη του πρωταθλητισμού.

Αυτός είναι ο λόγος που παρατηρούμε αυτή τη δυσανάλογα μεγάλη κρατική επένδυση στον πρωταθλητισμό στις φασιστικές και επιθετικές χώρες. Αν συγκρίνει κανείς τα μέταλλα ανάλογα με τον πληθυσμό και το ΑΕΠ μιας χώρας, δηλαδή τελικά ανάλογα με τον αριθμό των κατοίκων και το μέσο επίπεδο δυνατότητας απασχόλησής τους με την άθληση, θα διαπιστώσει ότι οι πρωταθλητικές επιδόσεις είναι δυσανάλογα πολλές στις χώρες του φασισμού και του μιλιταρισμού. Αυτή βέβαια η παρατήρηση γίνεται επιχείρημα του φασισμού σχετικά με την υπεροχή του έθνους του.

Όμως η σαπίλα του πρωταθλητισμού δεν βρίσκεται μόνο σ' αυτή την ίδια τη δυσανάλογα. Η επένδυση σ' αυτόν θα μπορούσε να είναι μια σπατάλη πόρων ενός φασιστικού κράτους, όπως συμβαίνει και με τις μεγάλες και δαπανηρές παρελάσεις και με μερικές γιγαντιαίες εκδηλώσεις τέτοιων καθεστώτων. Θα μπορούσε δηλαδή να είναι μια αρνητική προπαγανδιστική δραστηριότητα.

Ο ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΣΑΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΑΘΛΗΤΗ

Όμως ο πρωταθλητισμός σαν πολιτική του αποσυντιθέμενου καπιταλισμού και στην Δύση και στην Ανατολή και στις δη-

μοκρατίες και στους φασισμούς είναι σάπιος στην ουσία του. Γιατί είναι σύμφυτος με την σωματική και πνευματική καταστροφή του πρωταθλητή. Ο πρωταθλητής είναι ένας θύτης και ένα θύμα ταυτόχρονα του καθεστώτος που εκπροσωπεί. Είναι ένας άνθρωπος σωματικά ανάπηρος και ιδεολογικά διαβρωμένος από τους βάρβαρους εγωϊστικούς στόχους που υπηρετεί.

Μάλιστα επειδή κρύβει και την σωματική του αναπηρία και τον τερατώδη εγωϊσμό του κάτω από δύο θεσμικά ψέματα, πρώτον της δήθεν υποδειγματικής σωματικής του ρώμης και δεύτερον, της εθνικής συλλογικότητας που τάχα υπηρετεί, όταν υπηρετεί, είναι υποχρεωτικά ένας υποκριτής.

Ο πρωταθλητής είναι κατ' αρχήν κατεστραμμένο σώμα. Αυτό είναι ανεξάρτητο από το αν κάνει χρήση αναβολικών. Τα αναβολικά αφορούν βασικά το βαθμό και όχι την ποιότητα της σωματικής καταστροφής του πρωταθλητή. Κυρίως όμως έχουν να κάνουν με τους ισότιμους όρους του ανταγωνισμού. Τα αναβολικά είναι απλά εξαπάτηση του αντίπαλου μέσω της χρησιμοποίησης άνιστων όπλων. Η καταστροφή όμως του σώματος βρίσκεται κυρίως στην **απάνθρωπη υπερπροπόνηση και στην απάνθρωπη υπερπροσπάθεια** στους ίδιους τους αγώνες. Ο στόχος του πρωταθλητισμού δεν είναι η καλλιέργεια και η υγεία του σώματος. Είναι η νίκη και το ρεκόρ ακριβώς όπως ο στόχος του κεφάλαιου δεν είναι η παραγωγή για την ικανοποίηση των αναγκών των παραγωγών, αλλά το κέρδος μέσα από την υπερκεμετάλλευση και καταστροφή των παραγωγών. Το κράτος αρρωσταίνει τους πρωταθλητές του όπως ακριβώς η καπιταλιστική επιχείρηση αρρωσταίνει όχι μόνο τους εργάτες της, αλλά ακόμα και τα ανώτερα στελέχη της από τον ανταγωνισμό και την υπερπροσπάθεια.

Το κράτος, σαν συμπυκνωμένος καπιταλισμός, ιδιαίτερα το μιλιταριστικό κράτος, απαιτεί την ολοκληρωτική νίκη πάνω στους αντιπάλους του, έστω και αν αυτό σημαίνει ξεπέραςμα κάθε ανθρώπινης αντοχής. Ο αντίπαλος πρέπει να νικηθεί και ο χρόνος και οι αποστάσεις να ξεπεραστούν με το ρεκόρ που είναι ένας πιο μόνιμος τίτλος υπεροχής και για το κράτος και για τον ίδιο τον αθλη-

τή.

Αυτή είναι μια ατέλειωτη διαδικασία που έχει οδηγήσει σήμερα στους παραμορφωμένους και πολυτραυματισμένους αθλητές. Πίσω από αυτά τα φαινομενικά τέλεια σώματα κρύβεται ένας ατέλειωτος πόνος, μια όλο και πιο βαθιά εξάντληση, και οι γιατροί. Οι γιατροί που παρακολουθούν την υγεία των πρωταθλητών μοιάζουν με τους γιατρούς που στέκονται στο πλευρό των συστηματικών βασιανιστών για να μην τους αφήσουν να υπερβούν τα όρια προκαλώντας το θάνατο ή την λιποθυμία του θύματος. Οι πρωταθλητές, εθελοντές βασανιζόμενοι, πρέπει να τεντώνονται έως το σπάσιμο δίχως όμως να σπάνε. Τα κορμιά τους είναι τεταωμένα σύρματα στο όριο της θραύσης. Και όχι μόνο οι μυς τους, αλλά όλος τους ο οργανισμός δουλεύει στα όρια. Τίποτα στο σώμα τους δεν έχει ισορροπία και ευστάθεια. Τον τελευταίο καιρό όλο και περισσότερα δημοσιεύματα στον προχωρημένο διεθνή τύπο κάνουν λόγο για το χαμηλό μέσο όρο ζωής των παλιών παγκόσμιων πρωταθλητών (πόσο μάλλον των σύγχρονων που έχουν ξεπεράσει προ πολλού κάθε φυσιολογικό όριο) που είναι γύρω στα 55 χρόνια, για τις αδύνατες υπερδιογκωμένες και σκληρημένες καρδιές των δρομέων αντοχής, για τις τρομερές γυναικολογικές και ορμονικές διαταραχές των αθλητριών, για την καταστροφή των μυοσκελετικών στοιχείων όλων σχεδόν των αθλητών που στηρίζονται στις εκρηκτικές προσπάθειες, καθώς εκεί η υπερενίσχυση των μυών έρχεται σε αντίφαση με την σχετική στασιμότητα των τενόντων και των αρθρώσεων (γρήγοροι δρόμοι, άλματα, ρίψεις, βάρη κλπ). Αλλά παντού, σε όλα τα αθλήματα τα φυσιολογικά όρια έχουν πια ξεπεραστεί, ακόμα και στα πιο τεχνικά (ιστιοπλοία, αθλοπαιδιές κλπ). Παντού έχουμε μπει στην ανισόρροπη ανάπτυξη του σώματος, στην άνιση λειτουργία και υπερλειτουργία των οργάνων, στους διαρκείς τραυματισμούς.

Μα γιατί παίρνουν μέταλλα ρώμης άνθρωποι σαν την Θάνου και την Μπασδέκη που δηλώνουν οι ίδιες ότι έχουν τραυματιστεί πρόσφατα; Πως μπορεί άλλωστε να είναι πραγματική «βασίλισσα της ταχύτητας» η υπερπρωταθλήτρια Μάριον Τζόουνς που την είδαμε

Νέος κρίσιμος αγώνας Ο ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΓΙΑ ΤΑ ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ

προχθές να σωριάζεται στο έδαφος με φρικτούς πόνους στα 200 μέτρα;

Στην επίσημη αθλητικογραφική γλώσσα αυτά τα σπασίματα του τενωμένου χάλυβα ονομάζονται απλά τραυματισμοί. Αλλά η λέξη τραυματισμός δεν προσδιορίζει το ποιος τραυμάτισε ποιόν. Στην πραγματικότητα πρόκειται για αυτοτραυματισμούς του πρωταθλητή που έχουν πάντως σαν ηθικό αυτουργό τα κράτη και τα μονοπώλια.

OXI

ΣΤΟΝ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΙΣΜΟ

Τα κράτη, τα μονοπώλια και οι ελεεινοί γιατροί, προπονητές και δημοσιογράφοι που τα υπηρετούν είναι καταστροφείς και δολοφόνοι νέων ανθρώπων. Υποκριτικά μιλάνε ενάντια στο ντοπάρισμα, ενώ οι ίδιοι ντοπάρουν με την υπερπροπόνηση, ιατρικά και πιο πολύ ιδεολογικά τους αθλητές. Όμως η μεγάλη ντόπα είναι από τη μια οι ιαχές και οι απαιτήσεις για νίκη του φανατισμένου τύπου και του πλήθους, του βυθισμένου στην άγνοια, και από την άλλη το άφθονο χρήμα. Η βασική αντίφαση στο σύγχρονο αθλητισμό παραμένει η εξής: εκατομμύρια και δισεκατομμύρια άνθρωποι, συνήθως άρρωστοι από την αθλητική, καθισμένοι άνετα συνεπαίρνονται μπροστά στο θέαμα μερικών εκατοντάδων και χιλιάδων άρρωστων από την υπεργύμναση ανθρώπων να συναγωνίζονται μέσα σε ένα τεράστιο στρες για τη νίκη.

Αυτή η αντίφαση λύνεται μόνο με την κατάργηση του πρωταθλητισμού. Ο πρωταθλητισμός με την τρέχουσα έννοιά του, δηλαδή με την έννοια του επαγγελματία της αθλητικής νίκης και του ρεκόρ, είναι άθλημα της ρωμαϊκής αρένας. Πρόκειται για μια εκλεπτυσμένη επιστροφή στις μονομαχίες. Στις μονομαχίες δεν υπάρχει παρά ένας νόμος: ο θάνατός σου, η ζωή μου. Εδώ η αποτυχία ισοδυναμεί με ατομική και ηθική μειοψηφία και σχεδόν πάντα με εθνική απογοήτευση. Στο τέλος μάλιστα δεν υπάρχει νικητής. Ο αθλητής έχει τσακισμένο σώμα, ενώ, όσο γερνάει μπορεί να γευτεί τη νίκη μόνο καταφεύγοντας στη χημική υποστήριξη. Η επίσημη ψυχολογική ντόπα δεν αρκεί. Η υπεργύμναση δεν αρκεί. Ο μεγάλος αθλητής, δηλαδή ο τενωμένος και παραμορφωμένος χάλυβας συχνά τελειώνει την καριέρα του σαν ένας κατάρπυτος ντοπαρισμένος απατεώνας. Ο ίδιος και η χώρα του δοκιμάζουν την ταπεινώση.

Αυτά τα φαινόμενα των "τραυματισμών" και του ντοπαρίσματος, όσο περνάει ο καιρός και εφ' όσον τα ανθρώπινα όρια όλο και πιο πολύ θα ξεπερνούνται θα πολλαπλασιάζονται. Αυτό θα καταλήξει στο να αποκαλυφθεί και να ξεπέσει κάποια στιγμή αυτή η αρένα στα μάτια των λαών. Ήδη αρχίζει

να μπαίνει σε κρίση το περίφημο ολυμπιακό ιδεώδες, αυτή η μεγάλη ιμπεριαλιστική απάτη.

Πιστεύουμε ότι η Ελλάδα επενδύει σ' αυτή την απάτη λίγο πριν, την ανοιχτή εκδήλωση της κρίσης της. Δεν εννοούμε εδώ την διοργάνωση της Ολυμπιάδας, που είναι στο κάτω κάτω μια εμπορική επιχείρηση τεράστιας κλίμακας. Εννοούμε τα δισεκατομμύρια που ο σοσιαλφασισμός, κάτω από την καθοδήγηση του Α. Παπανδρέου, άρχισε να επενδύει από το 1980 στον πρωταθλητισμό. Αυτή η επένδυση σε όπιο, αυτό το διαρκές θεσμοποιημένο έγκλημα σε βάρος των αθλητών, αυτή η ιδεολογική διαφθορά της νεολαίας και όλου του λαού, αυτά τα δισ που μοιράζονται στον θεσμό των αθλητικών βασανιστηρίων για χάρη του χειρότερου σοβινισμού, θα έρθει η ώρα που θα πάρουν το νόημα που τους αξίζει. Το νόημα του εκμαυλισμού των σωμάτων και των ψυχών.

Τα κράτη και οι επιχειρήσεις "χορηγοί" θα πάρουν τελικά από το λαό και την ιστορία τον τίτλο του χορηγού ναρκωτικών.

Για τους κομμουνιστές και την προλεταριακή εξουσία στο ζήτημα του πρωταθλητισμού δεν είναι να γίνει και να ειπωθεί τίποτα περισσότερο από ότι έγινε και ειπώθηκε στην Κίνα του Μάο Τσε Τούνγκ: η άμεση και δίχως όρους απόσυρση της χώρας από τα διεθνή αθλητικά όργανα και τους κανιβαλικούς ανταγωνισμούς που αυτοί καλλιεργούν και οργανώνουν. Για τώρα το σύνθημα είναι: Ούτε μια δραχμή για τον πρωταθλητισμό. Μαζική γύμναση του πληθυσμού, όλου του πληθυσμού, και πρώτα των νέων για την ανάπτυξη του σώματος και της ψυχικής υγείας. Έμφαση στις αθλοπαιδιές και στην μετρημένη μη ομοιόμορφη και μη ρουτινιάρικη χειρωνακτική δουλειά.

Από τον σημερινό πρωταθλητισμό οι λαοί έχουν μόνο να κρατήσουν το θετικό που βρίσκεται σε κάθε κληρονομιά του καπιταλιστικού ανταγωνισμού: Έχουν να κρατήσουν τις κατακτήσεις του στην τεχνική και στην τακτική στα αγωνίσματα και στις αθλοπαιδιές. Αυτές οι τεχνικές μπορεί να είναι πηγές απόλαυσης για τους αθλούμενους ανθρώπους του μέλλοντος. Αλλά τότε δεν θα υπάρχουν επαγγελματίες της νίκης, ούτε άνθρωποι που θα ασχολούνται επαγγελματικά με ένα άθλημα, αλλά άνθρωποι που θα χρησιμοποιούν την αθλητική άμιλλα για να καλυτερεύουν πολύπλευρα τα σώματά τους και για να διασκεδάζουν στα πλαίσια πάντα του φιλικού συναγωνισμού, όπου κερδισμένοι θα είναι και οι πρώτοι και οι τελευταίοι.

Το εργοστάσιο των Λιπασμάτων βρίσκεται σήμερα στην πιο κρίσιμη στιγμή της ιστορίας του.

Κυβέρνηση, Εθνική τράπεζα, Δήμος Δραπετσώνας και ότι κατ' ευφημισμό αποκαλείται συνδικαλιστικό κίνημα έχουν υπογράψει το πισυποποιητικό του θανάτου του και περιμένουν το ποιός θα βρεί το θράσος να βάλει την ταφόπλακα

Μετά την αποτυχία των σχεδίων για μετατροπή του εργοστασίου σε Ολυμπιακό στάδιο, πράγμα που σε μεγάλο βαθμό καθόρισε η κινητοποίηση της Επιτροπής Σωτηρίας, οι μεσαιωνικές αντιβιομηχανικές δυνάμεις μέσα και έξω από την κυβέρνηση έβαλαν σε εφαρμογή το νέο σχέδιο.

Στις 31 του Ιούλη έληξε το συμφωνητικό μισθώσεως των οικοπέδων και των κτιρίων του εργοστασίου που είχε υπογράψει με την "Πρότυπος". Στην εταιρεία αυτή είχε μεταβιβάσει η Εθνική Τράπεζα στην οποία ανήκαν τα Λιπάσματα, όλη την περιουσία του εργοστασίου, οικόπεδα, χτήρια και μηχανολογικό εξοπλισμό.

Η "Πρότυπος", θυγατρική της Εθνικής Τράπεζας, συγκροτήθηκε για να προχωρήσει στην περιβόητη "ανάπλαση" της περιοχής, της μετατροπής της δηλαδή σε εμποροναυτιλιακό κέντρο.

Την 1 του Ιούλη του 1997, όταν υπογράφηκε το συμφωνητικό μίσθωσης με τα Λιπάσματα είχε συμφωνηθεί το σταμάτημα της λειτουργίας του εργοστασίου, **με τον όρο να έχουν ξεκινήσει τα έργα της ανάπλασης.**

Η "ανάπλαση", όπως έχουμε ξαναγράψει, ήταν η καραμέλα του Λαλιώτη για την δήθεν μετατροπή της Δραπετσώνας σε "σίτυ", μια καραμέλα που στόχευε στο χτύπημα όλης της βιομηχανικής ζώνης της Δραπετσώνας. Σε αυτή την παγίδα του Λαλιώτη είχαν πέσει τότε συνειδητά ή ασυνείδητα και η διοίκηση του εργοστασίου και το σωματείο των εργαζομένων. Σήμερα η "Πρότυπος" παραβιάζοντας ακόμα και τον όρο αυτόν της συμφωνίας, δεν ανανεώνει το μίσθωμα και προχώρησε σε διαδικασία εξώσεως, χωρίς να έχει ξεκινήσει το παραμικρό έργο για την "ανάπλαση", αποδείχνοντας για μία ακόμα φορά τον πραγματικό χαρακτήρα της "ανάπλασης".

Με βάση αυτό η Νομαρχία Πειραιά δεν ανανεώνει την άδεια λειτουργίας, παρά το γεγο-

νός, όπως η ίδια ομολογεί, πως το εργοστάσιο πληρεί όλους τους προβλεπόμενους περιβαλλοντικούς όρους καλής λειτουργίας.

Με το ίδιο πρόσχημα ο Δήμαρχος Δραπετσώνας, "υπερασπιζόμενος την νομιμότητα" δεν μπορεί να δεχτεί να λειτουργεί στην περιοχή του παράνομα το εργοστάσιο και ψάχνει να βρεί μέθόδους για να ...εφαρμόσει τον νόμο.

Το "συνδικαλιστικό κίνημα" εκφρασμένο από το Εργατικό Κέντρο Πειραιά και το Σωματείο των Λιπασμάτων, έκανε μία επίσκεψη στον υφυπουργό βιομηχανίας, τον Ζαφειρόπουλο, όπου "διαπίστωσε" πως ο άνθρωπος αυτός δεν μπορεί να κάνει τίποτα για να κρατήσει το εργοστάσιο ανοιχτό.

Μετά από αυτό, το Σωματείο των Λιπασμάτων με βασική ευθύνη του προέδρου Τσιμούλα έβαλε μία ανακοίνωση για να πεί στους εργάτες να μην κάνουν...έκτρωπα και πως θα κοιτάξει να τους βρεί αλλού δουλειά, αν είναι δηλαδή καλά παιδιά!

Σε όλη την προηγούμενη περίοδο, ένας από τους βασικούς εχθρούς του εργοστασίου ήταν το ψευτοΚΚΕ. Με τον Δήμαρχο του Μπεάζογλου έμπόδισε με δικαστικές αποφάσεις, επενδύσεις εκσυγχρονισμού, και μετέπειτα με πρόσχημα αυτόν τον μη εκσυγχρονισμό εξαπέλησε μια επίθεση για την δήθεν μόλυνση που "σκοτώνει" την Δραπετσώνα μέσα από το ...πρωτοπόρο σύνθημα σε Δραπετσώνα και Κερασίνη, "Λιπάσματα- ΔΕΗ μας παίρνουν τη ζωή".

Μόλις στις πρόσφατες δημοτικές εκλογές, ο δημοτικός τους συνδυασμός κατέβηκε με κεντρικό σύνθημα, "Να κλείσουν τώρα τα Λιπάσματα".

Ξαφνικά στις 22 Αυγούστου, ο "Ριζοσπάστης" με ολοσέλιδο άρθρο του διαμαρτύρεται για το κλείσιμο των Λιπασμάτων, που όπως λέει είναι αποτέλεσμα της εφαρμογής από τη κυβέρνηση των κοινοτικών οδηγιών, για το κλείσιμο της ελληνικής λιπασματοβιομηχανίας!

Τι υποκρισία λοιπόν όταν έχουμε πραγματικά να κάνουμε με την πιο βρώμικη ταχτική που μπορεί να φανταστεί κανείς. Το ψευτοΚΚΕ, από την μία, σε συνεργασία με τις πιο ρωσόδουλες αντιευρωπαϊκές δυνάμεις μέσα στην κυβέρνηση κλείνει το εργοστάσιο και από την άλλη προσαθεί να ρίξει τις ευθύνες πολιτικά στην Ευρωπαϊκή Ένωση και να κάνει την αντιευρωπαϊκή του

πολιτική.

Όμως αυτή η πολιτική δεν περνάει τουλάχιστον στους εργάτες των Λιπασμάτων. Γιατί αυτοί ξέρουν πως το εργοστάσιο παρά τα χτυπήματα κυβέρνησης και δήμου, στέκεται παραγωγικά στον διεθνή ανταγωνισμό. Σε αυτόν τον χρόνο ανέβασε την παραγωγή του, είχε κερδοφόρο απολογισμό και προχώρησε σε παραγωγικές επενδύσεις ύψους 1,5 δις δραχμές.

Τα Λιπάσματα μπορούν να σταθούν μέσα στην Ευρωπαϊκή Ένωση και δεν κλείνουν επειδή τάχα ζητάνε κρατικές επιδοτήσεις και χαριστικά δάνεια. Κλείνουν γιατί τους κάνουν έξωση και αυτή η έξωση δεν γίνεται από την Ευρώπη, γίνεται από την Ελλάδα, από την κυβέρνηση, από την Εθνική τράπεζα, από τον Δήμο και το ψευτοΚΚΕ.

Το εργοστάσιο αυτό μπορεί και πρέπει να κρατηθεί γιατί το θέλουν οι εργάτες και μια σοβαρή αναπτυξιακή πλευρά της διαχείρισης και γιατί αυτό απαιτεί το συμφέρον της ανάπτυξης της χώρας και ιδιαίτερα της Λιπασματοβιομηχανίας.

Ένα χρειάζεται σήμερα γιαυτό, αποφασιστικός και ενωμένος αγώνας.

Οι εργάτες πρέπει να ξεπεράσουν την προδοτική στάση της πλειοψηφίας της ηγεσίας του σωματείου τους, να την παραμερίσουν, να βγούν στο δρόμο οργανωμένα και συντονισμένα, συσπειρώνοντας τον λαό της Δραπετσώνας και όλου του Πειραιά που υποφέρει από την ανεργία και να αγωνιστούν για το κράτημα του εργοστασίου.

Η Επιτροπή για την Σωτηρία των Λιπασμάτων είναι έτοιμη να πάρει όλες τις πρωτοβουλίες για να οργανώσει αυτόν τον αγώνα.

Όσοι αντιδραστικοί τρίβουν τα χέρια τους από χαρά και ετοιμάζονται να κολλήσουν το κηδεύσιμο του εργοστασίου θα βγούν γελασμένοι. Η χορτασμένη δημοτικό-κρατική γραφειοκρατία της "Πρότυπος", δεν μπορεί να παίξει με τις τύχες των οικογενειών 400 εργαζομένων. Έπαιξε αρκετά εξάλλου με τα διάφορα σχέδια και με τις...μελέτες της περιβόητης ανάπλασης και είδε σαν αντάλλαγμα τα βαλάντια της να φουσκώνουν.

Η Επιτροπή Σωτηρίας και όλοι οι εργαζόμενοι απαιτούν τώρα από την κυβέρνηση και την εθνική τράπεζα να υπογραφέι να υπογράψει για την παραπέρα λειτουργία του εργοστασίου.

Συνεχίζονται οι επιθέσεις των ορθοδοξοφασιστών ενάντια στους Μάρτυρες του Ιεχωβά

Η επίθεση των ορθόδοξων φασιστών εναντίον των Μαρτύρων του Ιεχωβά κλιμακώθηκε. Μετά τα επεισόδια στη Χαλκιδική, οργανώθηκε συγκέντρωση διαμαρτυρίας από παπάδες και πολίτες στη Λάρισα έξω από το εκθεσιακό κέντρο της πόλης που φιλοξένησε το Πανελλήνιο Συνέδριο των Μαρτύρων του Ιεχωβά.

Στις 22/8, μέρα διεξαγωγής του Συνεδρίου, «σε όλους τους ναούς της πόλης οι καμπάνες χτυπούσαν πένθιμα, ενώ έξω από το εκθεσιακό κέντρο είχαν συγκεντρωθεί για να εκφράσουν τη διαμαρτυρία τους δεκάδες ιερωμένοι και εκατοντάδες πιστοί για την πανελλήνια αυτή συνάντηση των Μαρτύρων του Ιεχωβά». Η διαμαρτυρία αφορούσε τη δράση των Μαρτύρων του Ιεχωβά «που απειλεί όχι μόνο την Ορθόδοξη πίστη, αλλά και την εθνική μας υπόσταση, όπως κατήγγειλαν οι συγκεντρωμένοι ιερείς προς τους πιστούς». Στη συνέχεια αυτή «οι πιστοί κρατούσαν λάβαρα της Ορθοδοξίας, ενώ οι ιερείς τέλεσαν υπαίθρια Θεία Λειτουργία, για να εκφράσουν με τον τρόπο αυτό τη διαμαρτυρία τους στη συνάντηση αυτή και φωνάζοντας συνθήματα κατά της αίρεσης αυτής αποχώρησαν έπειτα από λίγες ώρες, αφού έβαλαν φωτιά και έκαψαν και μια σημαία του Ισραήλ» (Ελεύθερος Τύπος, 23/8/99). Την ίδια ώρα που έκαιγαν τη σημαία οι «ορθόδοξοι χριστιανοί εθνικόφρονες πιστοί» φώναζαν «Τσεκούρι και φωτιά στα εβραϊκά σκυλιά».

Η επίσημη Εκκλησία δεν καταδίκασε αυτές τις εκδηλώσεις. Αντίθετα στα δελτία των ειδήσεων παρέλασαν μία σειρά ορθοδοξοφασιστών να υπερασπίζονται το δικίο των συγκεντρωμένων και να καταφέρνουν εναντίον των «αιρετικών» στους οποίους δεν δόθηκε βήμα για να απαντήσουν.

Σε ό,τι αφορά την ελληνική κυβέρνηση δε θεώρησε καθήκον της να υπερασπίσει τα συνταγματικά και δημοκρατικά δικαιώματα μιας θρησκευτικής μειονότητας. Αντίθετα, ο κυβερνητικός εκπρόσωπος με περισσή προθυμία είχε βγει να υπερασπιστεί τη «νομιμότητα» του διεθνούς συνεδρίου των ναζιστών που διοργάνωσε η «Χρυσή Αυγή» στη Θεσσαλονίκη τον Οκτώβρη του περασμένου χρόνου με τη δήλωση ότι «δεν έγινε τίποτα παράνομο». Οι αστυνομικές δυνάμεις που βρίσκονταν στο χώρο της συγκέντρωσης δεν έκαναν τίποτα για να χαλάσουν το πανηγύρι των ορθοδοξοφασιστών, ούτε καν συνέλαβαν αυτούς που μπροστά στα μάτια τους

έκαψαν τη σημαία του Ισραήλ.

Το γεγονός έγινε τηλεοπτική είδηση μόνο για να χτυπηθούν ακόμα περισσότερο οι Μάρτυρες του Ιεχωβά οι οποίοι για άλλη μια φορά δεν βρήκαν κανένα υπερασπιστή των δικαιωμάτων τους σαν πολίτες ανάμεσα σ' αυτή την αγέλη των «προστατών των ανθρωπίνων δικαιωμάτων» που κόπτονται για την παραβίαση τους μόνο όταν αυτή γίνεται από τους Δυτικούς (δες Σερβία) και μόνο όταν εμπίπτει στη σφαίρα της εξυπηρέτησης των ρώσικων συμφερόντων στην περιοχή.

Η νέα αυτή επίθεση αποτελεί συνέχεια των επεισοδίων που είχαν γίνει στη Χαλκιδική και στα οποία είχαμε αναφερθεί σε προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας μας. Θυμίζουμε εδώ στους αναγνώστες μας ότι οι τοπικές αρχές και οι κάτοικοι της Χαλκιδικής εμπόδισαν με τη βία την κατασκευή λατρευτικού ναού των Μαρτύρων του Ιεχωβά στην Κασάνδρα, παρά το γεγονός ότι υπήρχε νόμιμη άδεια από τις αρμόδιες αρχές. Επίσης ήρθαν στο φως της δημοσιότητας μια σειρά βίαιων επεισοδίων ανάμεσα σ' έναν εφημέριο και σε Μάρτυρες του Ιεχωβά, όπου το επιτιμημένο μέρος ήταν ο ορθόδοξος εφημέριος.

Είχαμε αναφέρει τότε ότι δεν ήταν τυχαίο το γεγονός ότι αυτά τα σκοταδιστικά φαινόμενα εμφανίστηκαν σε μια περιοχή δράσης του σοσιαλ-πατριωτικού ψευτοΚΚΕ. Το ίδιο ισχύει ακόμα περισσότερο για τη Λάρισα των «επαναστατημένων αγροτών» και των «αντινατοϊκών διαδηλώσεων».

Το κυνήγι που έχουν εξαπολύσει οι ορθοδοξοφασίστες ενάντια σε αυτή τη θρησκευτική τάση παραβιάζει κάθε έννοια δημοκρατίας και συνταγματικής νομιμότητας. Τόσο η ανοχή του κράτους απέναντι σε τέτοιες συμπεριφορές, όσο και η αδιαφορία των κοινοβουλευτικών κομμάτων αποτελεί επιδοκιμασία της πραξικοπηματικής κατάλυσης των δημοκρατικών δικαιωμάτων μίας μερίδας του ελληνικού πληθυσμού, και κυρίως του δικαιώματος της ανεξίτητης που είναι κατοχυρωμένο τόσο στο Σύνταγμα, όσο και σε διεθνείς συνθήκες που έχει υπογράψει η χώρα μας (με πιο σημαντική την Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου).

Η Ορθόδοξη Εκκλησία έχει δύο επιχειρήματα σύμφωνα με τα οποία οι Μάρτυρες του Ιεχωβά δεν δικαιούνται να επικαλούνται το δικαίωμα της ανεξίτητης:

Το ένα είναι ότι δεν πρόκειται για «αναγνωρισμένη θρησκεία», αλλά για «οργάνωση που έχει σκοπό να βλάψει τα συμφέροντα της Ορθοδοξίας και του Ελληνισμού». Το δεύτερο είναι ότι οι Μάρτυρες του Ιεχωβά κάνουν προσηλυτισμό, και αυτό απαγορεύεται. Τίποτα από αυτά δεν ευσταθεί με βάση την αστική δημοκρατική νομιμότητα.

Η ελευθερία της θρησκείας είναι κατοχυρωμένη για κάθε «γνωστή θρησκεία». Ο ορισμός αυτός αφορά κάθε θρησκεία με φανερά δόγματα, λατρεία, οργάνωση και σκοπούς, χωρίς να έχει κάποια σημασία αν για την ορθόδοξία αποτελεί «αίρεση». Γνωστή θρησκεία δε σημαίνει γνωστή στις αρχές, ούτε αναγνωρισμένη και μάλιστα με την έννοια της εγκρίσεως, αφού καμία έγκριση, άδεια ή συναίνεση απαιτείται. **Οι γνωστές θρησκείες είναι ελεύθερες και όχι απλά ανεκτές.**

Σε ό,τι αφορά την απαγόρευση του προσηλυτισμού από το Σύνταγμα. Προσηλυτισμό δεν διαπράττει αυτός που απλώς διακηρύσσει τις θρησκευτικές πεποιθήσεις ή ομολογεί την πίστη του, οσοδήποτε δημόσια κι αν είναι αυτή η εκδήλωση. Η διακήρυξη αποτελεί άσκηση της ελευθερίας της θρησκευτικής συνείδησης. **Προσηλυτισμό δεν διαπράττει αυτός που απλώς μεταπειθεί έναν άλλο να αλλάξει τις θρησκευτικές του πεποιθήσεις. Ούτε απαγορεύει το Σύνταγμα το κήρυγμα και την ιεραποστολή προς αλλόδοξους ή άθεους.**

Η συμπεριφορά που απαγορεύεται

από το Σύνταγμα είναι ο προσηλυτισμός με αθέμιτα μέσα που τα ίδια αποτελούν αδικήματα, όπως ο εκβιασμός ή η απάτη (Συνταγματικό Δίκαιο – Ατομικά Δικαιώματα, Π. Δ. Δαγτόγλου, Εκδόσεις Σάκκουλα, 1991, σελ. 303-336).

Αυτή η διάταξη σαν περιορισμός της θρησκευτικής ελευθερίας είναι ύποπτη και δεν θα έπρεπε να υπάρχει. Μπήκε μέσα στο κείμενο του Συντάγματος ακριβώς για να ενισχύσει την έννοια της επικρατούσας θρησκείας και να αφήνει παράθυρο για παρερμηνείες.

Το δικαίωμα της ανεξίτητης καταργείται από την ίδια την κρατική πολιτική με την άρνησή της να προχωρήσει στο διαχωρισμό θρησκείας – κράτους, με αποτέλεσμα η χώρα μας να εμφανίζει χαρακτηριστικά θρησκευτικού κράτους όπως η πρωινή προσευχή και η ορθόδοξη κατήχηση στο σχολείο, ή η υποχρεωτική αναγραφή του θρησκευόμενου στις ταυτότητες έτσι ώστε να απαιτείται «πιστοποιητικό θρησκευτικών φρονημάτων» για να απολαύσει κανείς πολλά θεμελιώδη ατομικά ή πολιτικά δικαιώματα.

Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά έχουν βρεθεί ειδικά στο στόχαστρο για την αντικειμενικά αντιμιλιταριστική και πασιφιστική ιδεολογία τους μέσα σε ένα έθνος που ετοιμάζεται πυρετώδους με πόλεμο. Επίσης γιατί η θρησκευτική τους κοιλτούρα είναι περισσότερο δυτικού παρά ανατολικού τύπου. Επειδή κάθε τι δυτικό είναι και σατανικό, και έχει άμεση συνάφεια με τους Εβραίους, καίγονται και οι σημαίες του Ισραήλ, σε μία α-

ναβίωση των ναζιστικών πρακτικών. Ο ιδεολογικός προσανατολισμός λοιπόν των Μαρτύρων του Ιεχωβά στρέφεται αντικειμενικά ενάντια στη σύμμαχία με τους «ορθόδοξους αδελφούς μας», Ρώσους, Σέρβους και λοιπούς, ενάντια στα «εθνικά συμφέροντα», ενάντια δηλαδή στα σχέδια της κυρίαρχης ρωσόδουλης φράξιας στη χώρα. Χάρη σ' αυτά τα σχέδια η χώρα μας επιστρέφει στον πιο σκοτεινό μεσαίωνα πριν από τη μεταρρύθμιση του 16ου αιώνα, όπου ο ηγεμόνας αποφάσιζε τη θρησκεία των υπηκόων με βάση το δόγμα cuius regio, eius religio.

Εμείς σαν κομμουνιστές είμαστε αντίθετοι με κάθε θρησκευτική ιδεοληψία και ακόμα πιο πολύ με κάθε θρησκευτικό δόγμα που υπεισέρχεται τόσο στενά και επίμονα στην προσωπική και κοινωνική ζωή των πιστών του, όπως εκείνο των Μαρτύρων του Ιεχωβά, οδηγώντας μάλιστα μερικές φορές σε καθυστερημένες και επιβλαβείς για την υγεία πρακτικές (πχ μεταγγίσεις αίματος). Όμως αυτή η αντίθεση είναι στο ιδεολογικό επίπεδο.

Είμαστε λοιπόν αποφασισμένοι να σταθούμε με όλες μας τις δυνάμεις στο πλευρό των πολιτών αυτής της χώρας που διώκονται για τις οποιεσδήποτε θρησκευτικές αντιλήψεις τους όταν σέβονται τη δημοκρατική νομιμότητα.

Σήμερα η δημοκρατική νομιμότητα απειλείται από τους κυρίαρχους ορθοδοξοφασίστες και τους φαιοκόκκινους και σε καμιά περίπτωση από τους Μάρτυρες του Ιεχωβά.

Ο Βαρθολομαίος υπέκυψε

Ο Δημήτριος αντί για το Στυλιανό

Τελικά ο Βαρθολομαίος υπέκυψε στις πιέσεις του υπουργού εξωτερικών Γ. Παπανδρέου και τοποθέτησε στην αρχιεπισκοπή της Αμερικής τον Μητροπολίτη Βρεσθάνης Δημήτριο.

Η Αρχιεπισκοπή της Αμερικής είναι σημαντική τόσο για τους σοβινιστές όσο και για τους ρώσους γιατί είναι μια θέση που προσφέρει τεράστιες δυνατότητες επέμβασης στην αμερικάνικη πολιτική. Ο Βαρθολομαίος είχε τοποθετήσει εκεί τον Σπυρίδωνα, ο οποίος ακολούθησε σε γενική γραμμή την πολιτική της ειρήνης μακριά από εκστρατείες για την εξυπηρέτηση των «συμφερόντων του Ελληνισμού». Όμως για τους ορθοδοξοφασίστες, τους σοβινιστές και τους πρωταγωνιστές της πολιτι-

κής ανωμαλίας ρωσόδουλους, Ελληνισμός και Ορθοδοξία πρέπει να είναι αδιάρρηκτα συνδεδεμένες έννοιες στην Ελλάδα και παντού, η ομογένεια πρέπει να είναι ενωμένη με μία εθνική πολιτική. Αυτό υποστήριξαν πέντε μητροπολίτες των ΗΠΑ και η οργάνωση Greek Orthodox American Leaders (GOAL) που δημιουργήθηκε ακριβώς για να δώσει τον αγώνα ενάντια στον Σπυρίδωνα. Ο Βαρθολομαίος μπροστά σ' αυτή την οικονομική αντίδραση αποφάσισε να αποσύρει τον Σπυρίδωνα και να τοποθετήσει κάποιον άλλον ο οποίος όμως είχε πολύ μεγαλύτερη ταύτιση με τον Βαρθολομαίο, τον Αρχιεπίσκοπο Αυστραλίας Στυλιανό. Αποφάσισε δηλαδή να αποσύρει ένα φιλικό του και να βάλει

έναν περισσότερο «δικό» του. Εδώ έκανε άμεσα την επέμβασή του το υπουργείο Εξωτερικών (Γ. Παπανδρέου) και ξεκαθάρισε στον Βαρθολομαίο ότι έχει «έντονες αντιρρήσεις» για την τοποθέτηση του Στυλιανού στην Αρχιεπισκοπή Αμερικής, γιατί ο Στυλιανός είχε «δημιουργήσει προβλήματα» στην Αυστραλία. Στην πραγματικότητα ο Στυλιανός αντιστάθηκε στην αντιμακεδονική εκστρατεία του 1992 και έχει σαφή φιλοευρωπαϊκή και φιλειρηνική σε σχέση με την Τουρκία κατεύθυνση. Ο Στυλιανός εκφράζει την πιο προοδευτική γραμμή μέσα στην ορθοδοξία. Ο Βαρθολομαίος τελικά παραδό-

ΑΠΑΤΗΛΗ Η "ΕΙΡΗΝΗ" ΜΕ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 1

χουν ακόμα καταλάβει τι σημαίνει ΣΥΝ, μπορεί να αντικατασταθεί από την κανονική διπλωματία, δηλαδή εκείνη των κρατών.

Πραγματικά χρειάστηκε να κοπεί στη μέση η Ελλάδα τρεις φορές μέσα σε τρία χρόνια για να φύγει από τη μέση ο αντικνίτης υπουργός Γ. Τζουμάκας και να έρθει ο "ευγενικός" φίλος τους Ανωμερίτης. Χρειάστηκε να καούν εκατοντάδες χιλιάδες στρέμματα δασών μέσα στο εφιαλτικό καλοκαίρι του '98 για να πέσει ο τελευταίος συνεπής ευρωπαίος δημοκράτης αυτής της κυβέρνησης, ο Γ. Ρωμαίος, για να έρθει το τσιράκι του Λαλιώτη, ο Χρυσοχοϊδης και ως δια μαγείας να πάψουν οι πυρκαγιές. Χρειάστηκε να κλείσουν τα σχολεία για μήνες και οι δρόμοι της Αθήνας για πολλές ώρες από τα στίφη των νεαρότερων ταγμάτων εφόδου της ιστορίας για να ξεδοντιαστεί ο υπουργός που τόλμησε να αμφισβητήσει την εξουσία της ΟΛΜΕ στα σχολεία και των σοσιαλφασιστών στα ΑΕΙ. Χρειάστηκε όμως, κυρίως, μια προβοκάτσια βεληνεκούς που ήταν η παράδοση του Οτζαλάν από τη Ρωσία στην Τουρκία και ύστερα ένα τρομακτικό πρωτοφανές φαιοκόκκινο μαπαράζ, όλων των ΜΜΕ, ένα μαπαράζ που αξιοποίησε τα χειρότερα σοβινιστικά και τουρκόφοβα ένστικτα του λαού, για να πέσει ο αντικνίτης Πάγκαλος και να έρθει στην εξουσία ο Γ. Παπανδρέου γιος του πρύτανη των ρώσων πρακτόρων στην Ελλάδα Α. Παπανδρέου. Η πρώτη διακήρυξη αυτού του "άγιου ανθρώπου" ήταν να κάνει το υπουργείο Εξωτερικών οικογενειακό υπουργείο των πέντε κομμάτων, δηλαδή του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΝ. Με την ίδια κίνηση είχε τσακιστεί ο Παπαδόπουλος, ο υπουργός που καθοδήγησε σαν υπεύθυνος του κυβερνητικού πυρήνα αντιμετώπισης κρίσεων για πολλά χρόνια την πετυχημένη άμυνα της κυβέρνησης και της διοίκησης απέναντι στα τάγματα εφόδου του σοσιαλφασισμού, και ο οποίος με τον "Καποδίστρια" έκλεινε για χρόνια το δρόμο του ψευτοΚΚΕ προς την τοπική εξουσία στην ύπαιθρο.

Το συνέδριο του ΠΑΣΟΚ επιβεβαίωσε αυτές τις νίκες των ρωσόδουλων και τις σταθερο-

ποίησε με το ξωπέταγμα του μαύρου πρόβατου του σοσιαλφασισμού, Τσουκάτου από το Εκ. Γραφείο του ΠΑΣΟΚ, ώστε να αποδειχτεί ταυτόχρονα ο ίδιος ο Σημίτης, αν όχι συνωμότης, τουλάχιστον πιστός φίλος των ρωσόδουλων.

ΜΕΧΡΙ ΧΘΕΣ ΗΤΑΝ ΔΥΝΑΤΗ ΜΟΝΟ Η ΑΝΤΙΤΟΥΡΚΙΚΗ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ

Να λοιπόν γιατί χρειάστηκε να κλείσει ένας μεγάλος πολιτικός κύκλος μέσα στην Ελλάδα για να μπορεί η τάχα "διπλωματία των λαών" να γίνει η επίσημη κρατική διπλωματία. Για χρόνια ολόκληρα η μόνη δυνατή κρατική διπλωματία ήταν ο ανοιχτός, μετωπικός αντιτουρκισμός. Η γραμμή "κύριος εχθρός η Τουρκία" ήταν εκείνη που απομάκρυνε πάντα την Ελλάδα από τη Δύση για να την κάνει τελικά μέλος του "ορθόδοξου τόξου", αφοσιωμένο φίλο της Σερβίας και πιστό τσιράκι της Ρωσίας. Όταν αυτή η γραμμή ολοκληρώθηκε, έφερε στην εξουσία τις πιο ρωσόδουλες δυνάμεις οι οποίες μετά από έναν πολύπλοκο αγώνα που κράτησε δεκαετίες παραμέρισαν και τις κατ'εξοχήν ευρωπαϊόφιλες δυνάμεις από την κρατική εξουσία (Καραμανλής Μητσοτάκης) και τις σοβινιστικές (Κουτσόγιωργας, Έμπερτ, Πάγκαλος, Αρσένης). Σήμερα οι ρωσόδουλες δυνάμεις έχουν κατακτήσει την ηγεμονία όχι μόνο σε τούτη εδώ την κυβέρνηση, αλλά σε όλα τα κόμματα σύμφωνα με τη νέα σοσιαλφιλελευθέρωση. Τώρα η Ρωσία όχι μόνο ελέγχει το ελληνικό υπουργείο εξωτερικών με το τσιράκι της, Γ. Παπανδρέου, αλλά ελέγχει με φίλους της και την ηγεσία όλων των πολιτικών κομμάτων (Καραμανλής, Τσοβόλας) εκτός βέβαια από τα πρακτορεία της το ψευτοΚΚΕ και το ΣΥΝ.

Τώρα λοιπόν η κλασική αντιτουρκική στρατηγική **μπορεί να αλλάξει**. Αν ο αντιτουρκισμός χαλαρωνόταν ουσιαστικά σε οποιαδήποτε προηγούμενη φάση πάντα οι ρωσόδουλοι θα κινδύνευαν από την άνοδο και την σταθεροποίηση των δίχως στρατηγική και ανυπόστατων, αλλά πολύ μαζικών φιλοευρωπαϊκών ομάδων της αστικής τάξης. Τώρα τέτοιος κίνδυνος δεν υπάρχει. Οι ρωσόδουλοι όντας καθαρά

πια στα πράγματα μπορούν να εμφανίζονται πιο φιλικό προς την Τουρκία δίχως να κινδυνεύουν να ξεπεραστούν από ένα ρεύμα αληθινής ειρήνης και φιλίας με την Τουρκία και με τη Δύση γενικότερα.

Η ΑΝΤΙΤΟΥΡΚΙΚΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΕΠΙΡΕΠΕ ΝΑ ΑΛΛΑΞΕΙ

Από την άλλη μεριά **έπρεπε** εδώ και καιρό να έχει αλλάξει η κλασική ελληνική αντιτουρκική στρατηγική.

Η κλασική μετωπική αντιτουρκική στρατηγική της Ρωσίας έχει αποτύχει. Έχει αποτύχει από την ώρα που το ΡΚΚ νικήθηκε σε όλη τη γραμμή δηλαδή και στρατιωτικά και πολιτικά. Γιατί δεν μπόρεσε να διασπάσει τον τουρκικό λαό καθώς και την τουρκική αστική τάξη σε συμμαχία με τους ισλαμοφασίστες του Ερμπακάν. Αυτή η υπεραντιδραστική συμμαχία, ενοποίησε τον στρατό, τους εθνικιστές και την φιλοευρωπαϊκή αστική τάξη και τελικά την πλειοψηφία του τουρκικού λαού και των δημοκρατών, σε ένα πλατύ μέτωπο ενάντια στο διαμελισμό της Τουρκίας και ενάντια στην νεομεσαιωνική οπισθοδρόμηση.

Η Τουρκία αρνείται επίμονα να στραφεί προς την Ασία. Όσο και να το θέλησε αυτό η ρώσικη διπλωματία και το πιστό τσιράκι της, η ελληνική διπλωματία, η Τουρκία επιμένει να κοιτάει προς την Ευρώπη. Οι ισλαμοφασίστες και οι αντιευρωπαίοι εθνικοφασίστες έχουν δυναμώσει επικίνδυνα αλλά απέχουν από το να πάρουν εξουσία.

Επίσης η ρώσικη στρατηγική βρίσκεται σε αδιέξοδο και σε σύγκρουση με ορισμένες σταθερές τακτικές αρχές της διπλωματίας της όταν συγκρούεται μετωπικά με τα θύματά της. Η πιο βαθιά σταθερά της ρώσικης τακτικής είναι ότι η ίδια δεν πρέπει ποτέ να φαίνεται σαν κύριος εχθρός. Ακόμα και στην Τσετσενία, που η Ρωσία χρειάστηκε να χτυπήσει ωμά και πολυαίμακτα, διχοτόμησε τον εαυτό της σε ένα ανοιχτά κακό, και σε ένα υποτιθέεται καλό κομμάτι: Το κακό κομμάτι που έκανε και τη σφαγή, ήταν η υποτιθέμενη φιλοδυτική Ρωσία του Γιέλτσιν, δηλαδή μια φανταστική Ρωσία, και το καλό κομμάτι, που δήλωνε πάντα ενάντια στη σφαγή, ήταν η αλη-

θινή Ρωσία, η σοσιαλφιλελευθέρωση των Ζιουγκάνοφ, Αντίλοφ κ.λπ..

Άλλωστε στην περίπτωση της Τουρκίας η ίδια η Ρωσία απέφευγε να έρχεται, όσο της ήταν δυνατό, σε ανοιχτή σύγκρουση μαζί της. Δεν είναι τυχαία η πετυχημένη προσπάθειά της να την περιλάβει στην Ένωση των παραευξείνιων χωρών για να κρατάει ανοιχτούς διαύλους με την Τουρκία και να διεισδύει μέσα της.

Έχουμε δει δεκάδες φορές ότι η ρώσικη διπλωματία και οι άνθρωποί της θέλουν πάντα να κρατάνε μια ενδιάμεση, μια μεθοδικά κεντρίστικη στάση στις διακρατικές αντιθέσεις. Αυτό το κάνουν και στο εσωτερικό μιας χώρας. Οι ρώσοι πράκτορες μέσα στην αστική τάξη είναι σχεδόν πάντα κεντριστές και οι συστηματικοί κεντριστές στην πολιτική σκηνή είναι συνήθως ρωσόδουλοι. Γιατί οι Ρώσοι θέλουν να παίζουν πάντα και με τις δύο πλευρές μιας αντίθεσης, θέλουν να είναι μέσα και στις δύο πλευρές της και για να την οξύνουν και για να την ελέγχουν δυναμώνοντας τις θέσεις τους. Αυτό προσφέρει ασύλληπτα πλεονεκτήματα. Όταν δεν γίνεται αντιληπτή αυτή η τακτική είναι ακαταμάχητη, γιατί το κάθε φορά θύμα δέχεται ταυτόχρονα ένα χτύπημα από μέσα και ένα χτύπημα απ' έξω από το στρατόπεδό του, συν ένα χτύπημα από τους συμμάχους του. Ταυτόχρονα δεν γίνεται ποτέ αντιληπτή η πηγή του χτυπήματος.

Με την σταθερή μετωπική αντιτουρκική στρατηγική και τακτική της η Ελλάδα, που ομολογούσε τους δεσμούς της με το ορθόδοξο τόξο, δηλαδή τη Ρωσία, συσσωμάτωνε την Τουρκία εναντίον της και εναντίον του ορθόδοξου τόξου. Με τον ίδιο τρόπο ένωσε την Τουρκία με τις ΗΠΑ κυρίως, αλλά σε ένα βαθμό και με την Ευρώπη. Αυτή ήταν η δεύτερη αποτυχία της ανοιχτής ρώσικης αντιτουρκικής τακτικής.

Όταν δηλαδή η Ελλάδα έκλεινε ωμά το δρόμο της Τουρκίας προς την Ευρώπη, μέσω του βέτο που διέθετε στα όργανα της Ένωσης, αυτό εμφάνιζε την Ευρώπη αδύναμη στα μάτια των Τούρκων, αλλά όχι εχθρική, αφού ο ομολογημένος εχθρός που εμπόδιζε την ευρωπαϊκή πορεία της Τουρκίας ήταν η Ελλάδα. Και είναι αληθινό αυτό που λένε οι έλληνες

αντιευρωπαίοι ότι μερικές ευρωπαϊκές χώρες, όπως η Γερμανία, που δεν ήθελαν την είσοδο της Τουρκίας, κρύβονταν πίσω από το ελληνικό βέτο.

Γι' αυτό η Ρωσία, όταν από τη μια μεριά όξυνε τις σχέσεις της με την Τουρκία μέσω Ελλάδας, έβαζε τους πράκτορες της στην Ελλάδα να κάνουν τη "διπλωματία των λαών" και να πηγαίνονται στις δύο όχθες του Αιγαίου. Μπορούμε να θυμηθούμε ότι η επωδός σ' αυτές τις συναντήσεις ήταν ένα ανακοινωθέν που έλεγε ότι "οι δύο λαοί και οι δύο χώρες" πρέπει να τα βρουν "μακριά από το ΝΑΤΟ". Αυτό είναι το αληθινό περιεχόμενο της "διπλωματίας των λαών". **Η ένωση των δύο χωρών ενάντια στη Δύση πίσω από το άρμα του ανατολικού σοσιαλφασιστικού άξονα Μόσχας, Πεκίνου, Τεχεράνης.**

Η ΝΕΑ ΠΙΟ ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΗ ΤΑΧΤΙΚΗ ΣΥΣΠΕΙΡΩΝΕΙ ΟΛΗ ΤΗΝ ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ

Αυτοί λοιπόν οι λόγοι είναι συνοπτικά εκείνοι που έκαναν υποχρεωτική την πρόσφατη αλλαγή της επίσημης ελληνικής διπλωματίας.

Και επειδή αυτή η αλλαγή δεν έχει πάνω της τίποτα το προοδευτικό αλλά είναι μόνο για την διείσδυση της ρώσικης γραμμής στην Τουρκία, για την διάσπαση της Τουρκίας, για την τοποθέτηση νέων αντιθέσεων ανάμεσα στην Τουρκία και την Ευρώπη, γι' αυτό σύσσωμη σχεδόν η ελληνική αντίδραση την υιοθέτησε.

Πραγματικά έτσι εξηγείται ότι όλα τα αρχιφασισταριά και οι σοβινιστές γίνανε ξαφνικά, απ' τη μια μέρα στην άλλη, "διεθνιστές", δημοκράτες και ακράτητοι ανθρωπιστές. Χριστόδουλος, Τσοχατζόπουλος και άλλα σοβινιστικά καθάρματα όχι μόνο πρωτοστάτησαν στη βοήθεια στον "αδελφό τουρκικό λαό", αλλά βούλωσαν μονομιάς τα στόματα όλων όσων θα ήθελαν να διαμαρτυρηθούν ενάντια σ' αυτή την προσέγγιση σε κάθε πολιτικό στρατόπεδο. Ο Καραμανλής κάτι ψέλισε για την τιμή των σοβινιστών του, το ίδιο και ο Τσοβόλας, αλλά αυτά ήταν μόνο ενάντια στην άρση του βέτο και όχι ενάντια στη βοήθεια στον "αδελφό τουρκικό λαό". Ο δε ηγεμόνας των φαιοκόκκινων, το ψευτοΚΚΕ δεν βρήκε ούτε λέξη να πει ενάντια στην άρση του βέτο. Όσο για τον ΣΥΝ αυτός που παριστάνει τον πρωταθλητή της ειρήνης και της δημοκρατίας και δεν έχει πρόβλημα με τη βάση του τώρα ξεσπάθωσε. Η

ΝΑΙ ΣΤΟ ΠΥΡΗΝΙΚΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ ΣΤΟ ΑΚΟΥΓΙΟΥ

Με αφορμή το τραγικό γεγονός των σεισμών στην Τουρκία ξανάρθε στην επιφάνεια το ζήτημα της κατασκευής ενός πυρηνικού σταθμού παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας στο Ακούγιου της γειτονικής μας χώρας. Εννοείται ότι οι κάθε λογής οικολόγοι αλλά και διάφοροι ψευτοαριστεροί καθώς και οι σοβινιστές στη χώρα μας είναι φανατικά ενάντια σε αυτήν την κατασκευή. Δύο είναι τα βασικά επιχειρήματα τους. Το ένα έχει να κάνει με το ότι η Τουρκία είναι μια σειсмоγενής χώρα και κατά συνέπεια ένας πυρηνικός αντιδραστήρας στην περίπτωση ενός σεισμού, είναι πολύ πιθανόν να παρουσιάσει διαρροή ραδιενέργειας και να μολύνει όχι μόνο την γύρω περιοχή, αλλά και τις γειτονικές χώρες και ολόκληρη την ανατολική Μεσόγειο. Το δεύτερο επιχειρήμα είναι ότι ο τύπος του αντιδραστήρα που θα επιλεγεί (ο καναδέζικος

Καντού, κατά πάσα πιθανότητα) δίνει τη δυνατότητα στην Τουρκία να κατασκευάσει πυρηνικά όπλα. Αυτό το τελευταίο επιχειρήμα το χρησιμοποιούν κύρια οι διάφοροι τουρκοφάγοι στη χώρα μας καθώς και η ελληνική κυβέρνηση σε διαβήματα που έχει κάνει προς τις κυβερνήσεις των ΗΠΑ και της Γερμανίας.

Είναι φανερό ότι το πρώτο επιχειρήμα είναι εύκολο να ανατραπεί με βάσει την διεθνή επιστημονική εμπειρία κατασκευής πυρηνικών σταθμών. Η πείρα της Ιαπωνίας είναι η πιο δυνατή

απάντηση σ' αυτό. Αυτή είναι μια χώρα εξαιρετικά σεισογενής, με σεισμούς έντασης πολύ μεγαλύτερους από αυτούς που γίνονται στην Τουρκία, και η οποία διαθέτει ένα μεγάλο δίκτυο πυρηνικών σταθμών παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας. Εν τούτοις και παρά

τους συχνούς και μεγάλους σεισμούς κανένα ατύχημα δεν έχει συμβεί ως τώρα σε κάποιον τέτοιο σταθμό.

Επιπλέον αυτό το ζήτημα έχει να κάνει με το στρατόπεδο στο οποίο ανήκει κανείς καθώς και με το πώς βλέπει την παγκόσμια διάταξη δυνάμεων.

Πρέπει καταρχήν να πούμε ότι οι πυρηνικοί αντιδραστήρες μπορούν να παράγουν ηλεκτρική ενέργεια και να καλύπτουν ένα μεγάλο μέρος ή και όλο από τις ανάγκες που έχει μια χώρα. Οι περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες παράγουν ηλεκτρική ενέργεια με αυτόν τον τρόπο και έχουν έτσι μειώσει την ενεργειακή τους εξάρτηση από το πετρέλαιο που δεν διαθέτουν στο υπέδαφος τους. Η ενεργειακή εξάρτηση μιας χώρας είναι η βασικότερη μορφή οικονομικής εξάρτησης που μπορεί να έχει. Από την άποψη λοιπόν αυτή θα πρέπει κανείς να είναι υπέρ της κατασκευής τέτοιων σταθμών

από τις χώρες που δεν έχουν δικά τους αποθέματα φτηνής ενέργειας. Από την άλλη στις ειδικές συνθήκες της περιοχής και με δεδομένο ότι η Τουρκία αγοράζει ηλεκτρική ενέργεια από τη Βουλγαρία και από τη Ρωσία είναι ένα καλό βήμα για την ανεξαρτησία της, αυτή η αποδέσμευση από αυτές τις αγορές και κυρίως η αποδέσμευσή της από τη Ρωσία. Η εξάρτηση αυτή της χώρας από την τροφοδοσία της με ηλεκτρική ενέργεια από τη Ρωσία είχε χρησιμοποιηθεί στο παρελθόν (το 1978) σα μέσο εκβιασμού για να πάρει η Τουρκία δάνειο από τη Ρωσία (2 δις δολ.) με όρους πολύ χειρότερους από αυτούς που είχε δανειστεί από τη Δ. Ευρώπη. Άρα ποιος προοδευτικός άνθρωπος δεν θα θέλει μια αναπτυσσόμενη χώρα του τρίτου κόσμου που εξαρτάται ενεργειακά να μην αποκτήσει τουλάχιστον την ενεργειακή

της αυτοδυναμία απέναντι σε μια υπερδύναμη; Όσον αφορά τώρα το δεύτερο επιχειρήμα σχετικά με τη δυνατότητα κατασκευής πυρηνικών όπλων, εμείς πιστεύουμε ότι έχει το δικαίωμα κάθε χώρα να κατέχει πυρηνικά όπλα για να μπορεί να αμυνθεί απέναντι σε χώρες που τα διαθέτουν. Πρέπει κάθε χώρα του τρίτου κόσμου ιδιαίτερα να έχει πυρηνικά για να μπορεί να αντιστέκεται απέναντι στις δυο υπερδυνάμεις.

Το επιχειρήμα αυτό, της κατασκευής πυρηνικών όπλων από την Τουρκία, χρησιμοποιείται μόνο για την αποτροπή της παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας που θα καταστήσει την γειτονική μας χώρα ενεργειακά αυτάρκη.

Αυτός είναι ο πραγματικός στόχος της εκστρατείας που γίνεται ενάντια στο Ακούγιου και είναι σε τέλεια σύμπλευση με τα στρατηγικά συμφέροντα της ρώσικης υπερδύναμης.

ΑΠΑΤΗΛΗ ΕΙΡΗΝΗ

συνέχεια από τη σελ. 8

Δαμανάκη κάλεσε σε άρση του βέτο και ο Κωνσταντόπουλος σε δραστική μείωση των εξοπλισμών στο Αιγαίο.

Αμέσως τα σκουλήκια τύπου Ευαγγελάτου, που κήρυτταν με το παραμικρό τον πόλεμο στο δελτίο των 8, άρχισαν να μιλάνε για ειρήνη. Το κλίμα το πιάσανε στον αέρα οι ξέμπαρκοι σοβινιστές κάθε είδους, Βερυβάκης, Πεπονής κ.λπ και κάλεσαν σε "προσεκτικά βήματα". Όλα αυτά τα ανθρωπάκια ζαλισμένα παρακολουθούν ανίκανα να αντιδράσουν την αλλαγή μιας τακτικής δεκαετιών.

Ακόμα δεν ξέρουμε τι θα γίνει με το ελληνικό βέτο ενάντια στην Τουρκία. Ίσως ο Παπανδρέου το κρατήσει λίγο ακόμα για να πάρει κάποια ανταλλάγματα από την Τουρκία. Όμως αντίθετα από ότι εκτιμούσαμε σε ένα προηγούμενο άρθρο μας, όλα δείχνουν ότι δεν υπάρχουν πια οι παλιοί βαριοί όροι για την άρση αυτού του βέτο. Η νέα διπλωματική στρατηγική των ρωσόδουλων απέναντι στην Τουρκία δεν περιλαμβάνει την απόπειρα για μια μόνιμη σφήνα ανάμεσα σε Τουρκία - Ευρώπη. Άλλωστε η Ευρώπη έχει αρχίσει να γίνεται όλο και πιο έξαλλη με αυτή τη μόνιμη σφήνα και ιδιαίτερα με αυτό το βέτο στη χρηματοδότηση

της Τουρκίας που τόσο πολύ τραυματίζει την ευρωπαϊκή αξιοπιστία.

Η ΓΕΝΙΚΗ ΤΑΧΤΙΚΗ ΔΙΕΙΣΔΥΣΗΣ-ΔΙΑΣΠΑΣΗΣ

Φαίνεται ότι η νέα τακτική περιλαμβάνει αντίθετα τη διείσδυση της ρώσικης πολιτικής στην Τουρκία μέσω Ελλάδας. Φαίνεται, και είναι το πιθανότερο, ότι η Ελλάδα θα προσπαθήσει να παίξει όχι πια τη σφήνα, αλλά τάχα τον πρόθυμο, "ενδιάμεσο" ανάμεσα στην Ευρώπη και στην Τουρκία. Αυτός ο "ενδιάμεσος" θα κρατάει όμως και το κλειδί της ένταξης εκβιάζοντας και επεμβαίνοντας στο τουρκικό πολιτικό παιχνίδι. Γι' αυτό ο ελληνικός σοβινισμός θα πρέπει να είναι πάντα αναμένως και πάντα πρόθυμος να χρησιμοποιείται από τον καλόκαρδο "ενδιάμεσο" σαν απειλή.

Από την άλλη μεριά αυτός ο "ενδιάμεσος" θα ανάβει φωτιές παριστάνοντας τον θεματοφύλακα των ευρωπαϊκών δημοκρατικών αρχών, στο κουρδικό και στο ζήτημα του πολιτικού ισλάμ, αρχών που αν εφαρμοστούν μηχανιστικά θα οδηγήσουν σε διαμελισμό και σε ισλαμοφασιστική κυριαρχία την Τουρκία. Επίσης θα επεμβαίνει με κάθε τρόπο και μέσω φίλων του στην εσωτερική τουρκική πολιτική,

Ήδη την ώρα που κηρύσσει την ειρήνη, κηρύσσει και τον πόλεμο ενάντια στο μεγαλύτερο έργο ενεργειακής ανεξαρτησίας και παραγωγικού εκσυγχρονισμού της Τουρκίας, το εργοστάσιο του Ακούγιου, οργανώνοντας σε κοινό αγώνα τις αντιδραστικές δυνάμεις στην Ελλάδα και την Τουρκία.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο που η πρόσφατη αλλαγή διπλωματικής στρατηγικής στην Ελλάδα, δένεται με την αλλαγή της στρατηγικής του PKK το οποίο εγκαταλείπει σαν κύρια την στρατιωτική σύγκρουση για να παίξει το "δημοκρατικό" και "ευρωπαϊκό" χαρτί. Το κοινό αφεντικό, η ρωσική διπλωματία, φρόντισε για αυτή την ταυτόχρονη αλλαγή.

Από άποψη ουσίας λοιπόν η ρώσικη αντιτουρκική στρατηγική δεν έχει αλλάξει. Εκείνο που άλλαξε είναι η γενική τακτική. Αυτή έχει γίνει τώρα αφάνταστα πιο επιδέξια, πιο λεπτή και πιο επικίνδυνη για την Τουρκία. Προς το παρόν η τουρκική αστική τάξη, ιδιαίτερα οι κεμαλιστές και οι φιλοευρωπαίοι δημοκράτες παρακολουθούν το Γιωργάκη με ανοιχτό το στόμα. Εκστασιασμένοι. Είναι συγκινημένοι μέχρι δακρύων και πιστεύουν ότι μπαίνουν σε περίοδο ελληνοτουρκικής ειρήνης. Το ίδιο πιστεύει όλη η Ευρώπη και οι ΗΠΑ που εμπιστεύονται όσο ποτέ άλλοτε στο Γιωργάκη και τον Σημίτη. Φαί-

νεται σαν το Κόσσοβο να έφερε επιτέλους την απέραντη τάξη στα Βαλκάνια. Συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Η Δύση και η τουρκική αστική τάξη θα γνωρίσουν τις πιο οδυνηρές εκπλήξεις.

Το καλό σ' αυτή την υπόθεση είναι ότι όσοι καταλαβαίνουν στις δύο χώρες και θέλουν

να προωθήσουν την αληθινή ειρήνη στη βάση των αρχών της ειρηνικής συνύπαρξης ανάμεσα στα κράτη, έχουν τώρα μια ευκαιρία να το κάνουν. Μέσα από τους διαύλους της ψεύτικης ειρήνης κι ενάντια σ' αυτήν μπορεί να ζυμωθεί και η αληθινή.

Ο Βαρδολομαίος υπέκυψε

συνέχεια από τη σελ. 8

θηκε και τοποθέτησε αυτόν που ήθελεν όλοι τον Μητροπολίτη Βρεσθένης Δημήτριο. Η GOAL διαλύθηκε, οι σοβινιστές αγαλλίασαν, η ελληνική κυβέρνηση και ο Χριστόδουλος έκφρασαν την ικανοποίησή τους.

Δεν είναι η πρώτη υποχώρηση που κάνει ο Βαρδολομαίος. Ο Χριστόδουλος, σαν επικεφαλής της ελληνικής Εκκλησίας τον πίεσε από την αρχή. Χαρακτηριστικό είναι το πρόσφατο ταξίδι του στη Συρία όπου συναντήθηκε με τον Πατριάρχη Αντιοχείας Ιγνάτιο, ο οποίος αμφισβητεί την εξουσία του Οικουμενικού Πατριαρχείου, και μιλά για την ίδρυση ενός δεύτερου ορθόδοξου κέντρου εξουσίας που θα λειτουργεί «παράλληλα» γιατί το Οικουμενικό Πατριαρχείο με έδρα την Τουρκία δεν μπορεί τάχα να απαντήσει στους κινδύνους που απειλούν την Ορθοδοξία (Ελεύθερος Τύπος, 2/5/99). Η ιδέα ενός δεύτερου Πατριαρχείου με έ-

δρα που αλλού, στην Ελλάδα, είναι κάτι που ακούγεται πολύ τον τελευταίο καιρό για να αδυνατίσει τη θέση του Βαρδολομαίου. Ο Βαρδολομαίος βρίσκεται απέναντι στην Ελλάδα που έχει κεντρική θέση στους ορθόδοξους των Βαλκανίων, και κυρίως απέναντι στην ορθόδοξη νεοσαρική Ρωσία, με την οποία είναι γνωστές οι εχθρικές τους σχέσεις. Η πίεση αυτή τον οδήγησε σε υποχωρήσεις. Στην πρόσφατη επίσκεψή του στην Ελλάδα καταδίκασε τη στάση της Δύσης «κατά του ανυπεράσπιστου και αθώου σέρβικου λαού, ορθόδοξου και ομοδόξου» (Οικονομικός Ταχυδρόμος, 3/6/99). Έτσι του άνοιξαν οι πόρτες της Βουλής για να μιλήσει και του οργάνωσε μία μεγαλοπρεπή φέστα ο Χριστόδουλος. Ακολούθησε η τοποθέτηση του επίλεκτου των σοβινιστών στην Αρχιεπισκοπή της Αμερικής. Πρόκειται για τυπικό δείγμα δυτικόφιλου που υποκύπτει μπροστά στην πολιτική απομόνωση.

ΣΕΡΒΙΑ

ΕΜΠΛΟΚΗ ΜΕ ΤΟ ΜΙΛΟΣΕΒΙΤΣ

Τα πράγματα έχουν μπερδευτεί για τους Ρώσους στη Σερβία. Το μεγάλο τους πρόβλημα είναι με τον Μιλόσεβιτς, αλλά και στο Κόσσοβο έχουν δυσκολίες.

Με τον Μιλόσεβιτς παθαίνουν τώρα ότι έχουν πάθει με τον Καμενέι στο Ιράν. Την ώρα που είχαν εξασφαλίσει ότι οι δικοί τους άνθρωποι με τον Χαταμί είχαν εξασφαλίσει την ηγεμονία στην αντι-μουλάδικη - αντισοβινιστική αντιπολίτευση, τους βγήκε ένα ασύλληπτο δημοκρατικό κίνημα από τους φοιτητές που τους υποχρέωσε να συμπαραταχθούν με τους σοβινιστές μουλάδες ενάντια σ' αυτό το κίνημα.

Εδώ στη Σερβία το ρώσικο μέτωπο Ντράσκοβιτς - Πέρισιτς (τμήμα δηλαδή του στρατού) - Εκκλησία - Ακαδημία Επιστημών, φαινόταν ως χθες ο αδιαμφισβήτητος ηγεμόνας του αντιπολιτευτικού μετώπου. Όμως το μέτωπο των μισοευρωπαίων και καιροσκόπων εθνικιστών της "Δημοκρατικής Συμμαχίας" που έχει επικεφαλής του το Δημοκρατικό Κόμμα της Σερβίας του Ντζίντζιτς, πήρε πολύ στα σοβαρά τον αντι-μιλόσεβιτς αγώνα, ξεσηκώνει με πάθος τον κόσμο και τον κατεβάζει στο δρόμο και εννοεί να συγκρουστεί μετωπικά με ΟΛΟ το καθεστώς Μιλόσεβιτς.

Όμως οι Ρώσοι θέλουν μόνο να πάρουν την ηγεμονία μέσα στο καθεστώς Μιλόσεβιτς. Ζητάνε δηλαδή να παραμερίσουν μια χούφτα ηγετικά στελέχη του καθεστώτος αυτού και να συγκυβερνήσουν με τους υπόλοιπους, θέλουν δηλαδή μια "κάθαρση" λαλιωτικού και συνασπισμικού τύπου. Για αυτό τώρα ζητάνε εκλογές, ώστε να χάσει ο Μιλόσεβιτς την συντριπτική υπεροχή που έχει στο σημερινό κοινοβούλιο μέσα από την πολιτικο-στρατιωτική και διοικητική νομενκλατούρα του Σοσιαλιστικού Κόμματος και συμμαχία με τον σοβινοφασίστα Σέσελι και να γίνουν οι ίδιοι ηγεμόνες ενός νέου μπλοκ εξουσίας σαν αγαπημένοι και απαραίτητοι συνομιλητές των δύο υπερδυνάμεων και της Ευρώπης. Εξ αιτίας αυτής της στρατηγικής τους οι ρωσόφιλοι στη Σερβία και ιδίως η ίδια η Ρωσία δεν θέλει ποτέ να φαίνονται σε ανοιχτή ρήξη με τον Μιλόσεβιτς. Αυτό μπορεί να το διαπιστώσει κανείς παρατηρώντας

την στάση του ψευτοΚΚΕ, αυτού του τέλειου ρώσικου πρακτορείου, απέναντι στον Μιλόσεβιτς. Αυτοί παρατάσσονται εδώ και χρόνια μαζί του.

Όμως η τάση Ντζίντζιτς που δεν έχει δεσμούς με αυτήν την παλιά νομενκλατούρα, δεν θέλει εκλογές, γιατί ξέρει ότι αυτές θα τις χειριστεί όπως θέλει το μέτωπο Μιλόσεβιτς - ρωσόφιλων. Γι' αυτό πάει να ρίξει τον Μιλόσεβιτς από την πίεση των διαδηλώσεων αξιοποιώντας την οργή της μάζας, όχι γιατί ο Μιλόσεβιτς έκανε επιθετικούς και άδικους πολέμους, αλλά γιατί τους έχασε και επιπλέον γιατί η νομενκλατούρα του κατάκλεψε τη χώρα. Αυτή η τελευταία είναι η μοναδική προοδευτική, αλλά δευτερεύουσα πλευρά της συνολικής αντιπολιτευτικής γραμμής.

Αυτή η γραμμή του Ντζίντζιτς εξοργίζει το φιλορώσικο μέτωπο που ωστόσο είναι υποχρεωμένο να συνεργαστεί με τον Ντζίντζιτς γιατί μόνο του δεν μπορεί να ρίξει τον Μιλόσεβιτς. Έτσι Ντράσκοβιτς και ο Ντζίντζιτς, δηλαδή το Κόμμα για την Σέρβικη Ανανέωση και το Δημοκρατικό Κόμμα, συνδιοργάνωσαν την περασμένη εβδομάδα μεγάλη συγκέντρωση στο Βελιγράδι. Η συγκέντρωση πήγε πολύ καλά, αλλά το πλήθος από κάτω άρχισε να βρίζει τον Ντράσκοβιτς που ήταν στην εξέδρα, ενώ πάνω στην εξέδρα παιζόταν μπουνίδι ανάμεσα στους ανθρώπους του Ντζίντζιτς και του Ντράσκοβιτς.

Αυτό σημαίνει ότι προς το παρόν τουλάχιστον η μισοδημοκράτες δεν πάνε με τους "ρώσους". Αυτό σημαίνει ότι το μέτωπο της αντιπολίτευσης έχει διασπαστεί. Δηλαδή οι Ρώσοι δεν μπορούν να ρίξουν τον Μιλόσεβιτς παρά μόνο με εξέγερση ενάντια στο καθεστώς του, που σημαίνει εμφύλιος. Αλλά μια τέτοια εξέγερση δεν θα δώσει σ' αυτούς την ηγεμονία, αλλά στις πιο προωθημένες ακόμα και αληθινά δημοκρατικές δυνάμεις που αναπόφευκτα θα ξεπηδήσουν από μια τέτοια μεγάλη συγκρούση. Αυτό είναι το πρόβλημά τους με τον Ντζίντζιτς. Έτσι ο Μιλόσεβιτς επιβιώνει και αυτοί βρίσκονται σε μια κατάσταση αδιέξοδου και φθοράς.

Θα δούμε σε λίγο τι θα σκαρφιστούν. Κάτι θα βρει ο Κλίβτον. Κάπως θα ψήσει τα ζώα τους Ευρωπαίους να πιέσουν τον Ντζίντζιτς να συμπαρατα-

χθεί με τους ρωσόφιλους για το καλό της "ενότητας της αντιπολίτευσης". Κάτι ίσως θα κάνει το μεγάλο ρώσικο χαρτί που λέγεται Τζουγκάνοβιτς του Μαυροβούνιου, που ήδη έχει αφήσει - αν και υποτίθεται δυτικόφιλος - τον Ντζίντζιτς να κοπανιέται μόνος του. Πάντως τα πράγματα δεν είναι αυτή τη στιγμή κάτω από ρώσικο έλεγχο μέσα στη Σερβία. Αυτή η έλλειψη ελέγχου στη Σερβία τους καθυστερεί και στο Κόσσοβο, όπου δεν μπορούν να προχωρήσουν δίχως μια καθαρή σέρβικη διπλωματική κάλυψη.

Έτσι πρόσφατα οι στρατιώτες τους πήγαν να πάρουν ένα θύλακα στο Ορέχοβατς, στο νότο του Κόσσοβου, σκόνησαν στην αντίσταση των Αλβανών και έμειναν προς το παρόν ακίνητοι.

Το χειρότερο όμως γι' αυτούς στο Κόσσοβο είναι ότι δεν μπορούν να αποσπάσουν μια καθαρή ηγεμονία μέσα στο αλβανικό στρατόπεδο μέσω της φιλικής τους φράξιας (Φάτος Νάνο - Μάϊκο) του Σοσιαλιστικού Κόμματος της Αλβανίας. Ιδιαίτερα κινδυνεύουν από το καθαρά δυτικόφιλο μέτωπο Μπερίσα - Ρουγκόβα που είναι σε σύγκρουση με το σύνολο του Σοσιαλιστικού Κόμματος και τον UCK που αυτό καθοδηγεί.

Εξ αιτίας αυτής τους της αδυναμίας και στη Σερβία και στην Αλβανία, οι Ρώσοι δεν μπορούν να παίξουν στο Κόσσοβο το αγαπημένο τους παιχνίδι του ενδιάμεσου. Μια ηγεμονία του στη Σερβία θα τους επέτρεπε να φανούν διαλλακτικοί προς τους Αλβανούς και μέσα από κει θα μπορούσαν να διευκολύνουν τις φιλικές τους δυνάμεις μέσα στην Αλβανία να ζητήσουν μια συνδιαλλαγή με τη Σερβία για έναν κάποιου είδους επίσημο διαμελισμό του Κόσσοβου. Όσο υπάρχει Μιλόσεβιτς που επιμένει να μην διαπραγματεύεται στο Κόσσοβο, τόσο το πάνω χέρι στην Αλβανία και στο Κόσσοβο το παίρνει ο κλασικός αλβανικός σοβινισμός, που τώρα ρίχνει ενωμένος (δηλαδή μαζί και ο Ρουγκόβα) τη γραμμή της ανεξαρτησίας και της ακαιρεότητας του Κόσσοβου. Έχουμε λοιπόν κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι το πρόσφατο ταξίδι του Σημίτη στην Αλβανία έχει σαν στόχο να αδυνατίσει τις σοβινιστικές τάσεις μέσα στην Αλβανία και να τις οδηγήσει σε κάποιου εί-

δους συνεννόηση με τη Σερβία και βέβαια τη Ρωσία. Άλλωστε ό,τι διέρρευσε στον τύπο από αυτές τις συναντήσεις έδινε έμφαση στην τοποθέτηση ότι η Ελλάδα δεν θα αναγνωρίσει ανεξάρτητο Κόσσοβο. Τα βασικά εργαλεία της ελληνικής πίεσης είναι γνωστά: οι

Αλβανοί εργάτες στην Ελλάδα και η ελληνική μειονότητα στην Αλβανία. Τελευταία χρησιμοποιείται κατά κόρο το πρώτο χαρτί. Πάντα όμως υπάρχει στο συρτάρι, αν η Αλβανία τολμήσει ποτέ να βγάλει γλώσσα στον ισχυρό της γείτονα και το δεύτερο.

Τι σημαίνει για το ΝΑΤΟ η εκλογή Robertson

Στις αρχές Αυγούστου ο Τζορτζ Ρόμπερτσον, πρώην υπουργός Άμυνας της Αγγλίας έγινε ο νέος γενικός γραμματέας του ΝΑΤΟ. Χώρες όπως η Γαλλία, η Ισπανία και η Ιταλία χαιρέτισαν την εκλογή του στο αξίωμα αυτό, όμως οι χώρες που χάρηκαν περισσότερο ήταν η Ελλάδα και η Ρωσία.

Συγκεκριμένα, κάποιος αξιωματούχος του ρώσικου υπουργείου Άμυνας, δήλωσε εκείνες τις μέρες πως η εκλογή του Ρόμπερτσον "θα δώσει τέλος στην τακτική της Συμμαχίας να χρησιμοποιεί στρατιωτική βία για τη διευθέτηση συγκρούσεων και ζητημάτων όπως αυτό του Κοσσυφοπεδίου", και "τόνισε πως η Ρωσία καλωσορίζει την εκλογή του" (Ελεύθερος, 6/8/99). Αλλά και ο έλληνας υφυπουργός Άμυνας Δ. Αποστολάκης δήλωσε στην ελληνική υπηρεσία του BBC ότι "η Αθήνα υποστήριξε την υποψηφιότητα του Ρόμπερτσον".

Αυτός ο τύπος λοιπόν, έχει δηλώσει πως μια από τις βασικές προτεραιότητες του είναι η δημιουργία πιο αποτελεσματικής ευρωπαϊκής αμυντικής πολιτικής (που σημαίνει συνήθως απομάκρυνση από το ΝΑΤΟ, γιαυτό αυτό το σύνθημα το μηρυκάζουν όλοι οι ρωσόφιλοι της Ευρώπης). Δήλωσε ακόμα πως είναι αναγκαία η σύσφιξη των σχέσεων με τη Ρωσία (Καθημερινή, 7/8/99). Ο ίδιος στα νιάτα του πρωτοστατούσε στις αντινατοϊκές διαδηλώσεις (Ελευθεροτυπία, 8/8/99).

Συνεπώς, αυτός ο τύπος μπορεί κάλλιστα να παραλύσει το ΝΑΤΟ σε περιόδους κρίσης, και να βοηθήσει αποτελεσματικά τη Ρωσία να διεισδύσει σ' αυτό στα πλαίσια του "συνεταιρισμού για την ειρήνη". Δεν είναι λοιπόν ανεξήγητη η αμέριστη υποστήριξή του από τους Ρώσους φασίστες.

ΤΑΪΒΑΝ...

συνέχεια από τη σελ. 12

επανενοση περνάει μόνο μέσα από την ανεξαρτησία της Ταϊβάν. Σε κάθε περίπτωση είναι σωστό να λέμε για την Ταϊβάν "πρώτα κρατική ανεξαρτησία μετά εθελοντική επανενοση" ή "μια δημοκρατική Ταϊβάν σε μια δημοκρατική Κίνα". Αυτή η στάση εξυπηρετεί τα συμφέροντα του κινέζικου προλεταριάτου, του ταϊβανέζικου λαού και όλων των λαών της περιοχής.

Η Κίνα προορίζεται να παίξει τον ρόλο που έπαιξε ο γιαπωνέζικος ιμπεριαλισμός στο Β Παγκόσμιο Πόλεμο σε άξονα με τη νεο-χιτλερική Ρωσία. Πρόσφατα στη πρωτεύουσα του Κιργιστάν, Μπισκέκ, διοργανώθηκε διάσκεψη με τον Γέλτσιν, τον Ζιανγκ Ζεμίν και τους ηγέτες του Κιργιστάν, Τατζικιστάν και Καζακιστάν. Εκεί ο ρώσος και ο κινέζος πρόεδρος διακήρυξαν τη "στρατηγική σύμπραξη" τους και υπέγραψαν κείμενο όπου υποστηρίζεται η δημιουργία ενός

"πολυπολικού κόσμου", μια έκφραση που σημαίνει την καταγγελία του δήθεν αμερικανικού μονοπολικού κόσμου. Το κείμενο αναφέρεται "στον αγώνα κατά της διεθνούς τρομοκρατίας, το λαθρεμπόριο ναρκωτικών και όπλων, τις παράνομες μεταναστεύσεις, και άλλες μορφές διασυνοριακών εγκλημάτων, τις αποσχιστικές δραστηριότητες και τον θρησκευτικό εξτρεμισμό". Όπως δήλωσε ο ρώσος υπουργός εξωτερικών Ιβάνοφ σ' αυτή την συνάντηση έγιναν προσπάθειες "για την ενίσχυση μιας άλλης παγκόσμιας πολυπολικής τάξης" (Ριζοσπάστης, 25 Αυγούστου). Μια ανάλογη συνάντηση είχε γίνει και τον Απρίλη του 1996 με τη διακήρυξη της "νέας τάξης" του ρωσοκινέζικου άξονα δηλ λίγο μετά την προηγούμενη κρίση με την Ταϊβάν. Σήμερα έχουμε επανάληψη αυτού του γεγονότος μπροστά μάλιστα στην έκθεση του αμερικανικού Κογκρέσου που αποκαλύπτει ότι η Κίνα έκλεψε πυρηνικά μυστικά από τις ΗΠΑ.

ΤΑΪΒΑΝ: ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ ΚΙΝΕΖΟΥΣ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΕΣ

Πρώτα ανεξαρτησία της Ταϊβάν και μετά ένωση σε μια δημοκρατική Κίνα

Στις 9 Ιούλη ο πρόεδρος της Ταϊβάν Λι Τενγκ Χουι δήλωσε σε εκπομπή του γερμανικού ραδιοφώνου ότι οι σχέσεις με την Κίνα θα είναι στη βάση "κράτους προς κράτος" αντί για την πολιτική της μιας Κίνας που επιδιώκουν οι νέοι μανδρινίνοι του Πεκίνου. Αμέσως ο κινέζος υπουργός άμυνας Τσι Χαοσιάν δήλωσε ότι: "Ο Κινεζικός Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός είναι έτοιμος σε κάθε στιγμή να διαφυλάξει την εδαφική ακεραιότητα της Κίνας και να συντρίψει οποιοδήποτε προπάθειες διαμελισμού της χώρας".

Το επίσημο πρακτορείο ειδήσεων Ξινχουά ανακοίνωσε ότι η Κίνα έχει την τεχνολογία για την κατασκευή βόμβας νετρονίου (Εκόνομιστ, 17 Ιούλη). Λίγο αργότερα η Κίνα θα προχωρούσε στην δοκιμή ενός νέου πυραύλου εδάφους-εδάφους, του Φενγκ Ντονγκ 31 (Ανατολικός Άνεμος 31). Όλες αυτές οι απειλές για στρατιωτική επέμβαση απέναντι στην Ταϊβάν δεν είναι καινούργιες, είχαν επαναληφθεί με μεγάλης κλίμακας στρατιωτικές ασκήσεις στα στενά της Ταϊβάν τον χειμώνα του 1996 μπροστά στις προεδρικές εκλογές της Ταϊβάν τότε και διατηρούνται πάντα απέναντι στο ενδεχόμενο ανεξαρτητοποίησης της Ταϊβάν. Μέχρι σήμερα η Ταϊβάν αν αγνωρίζεται από 28 κράτη στον κόσμο και η πολιτική που ακολουθεί η αστική της τάξη είναι αυτή που διακήρυξε ο πρόεδρος της χωρίς όμως να είναι διατυπωμένη και στο Σύνταγμα της εξαιτίας ακριβώς των απειλών της Κίνας και της διεθνής πίεσης που ασκεί ενάντια στο νησί. Η Ταϊβάν ακολουθεί φιλοδυτική πολιτική και εξοπλίζεται στρατιωτικά από τις ΗΠΑ. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός ακολουθεί μέχρι τώρα την πολιτική του "στρατηγικού εταίρου" απέναντι στην Κίνα και αποθαρρύνει την Ταϊβάν από οποιαδήποτε κίνηση ανεξαρτησίας. Η πολιτική του στην ΝΑ Ασία είναι αυτή της συνεργασίας με την Κίνα και στην πρόσφατη κρίση ο φιλορώσος Κλίντον φρόντισε να τηλεφωνήσει στον Κινέζο πρόεδρο Ζιανγκ Ζεμίν και να τον διαβεβαιώσει ότι οι ΗΠΑ παραμένουν πιστές στην πολιτική της μιας Κίνας. (Ελεύθερος Τύπος 25 Ιούλη) Το ίδιο έπραξε και η Ρωσία που πάγια θέση της είναι ότι η Ταϊβάν αποτελεί εσωτερικό ζήτημα των Κινέζων.

Η Ταϊβάν αποτελεί αναμφισβήτητα τμήμα του κινέζικου έθνους. Αυτό το δικαίωμα όμως δεν μπορεί να ιδωθεί ξεχωριστά από τις παγκόσμιες εξελίξεις, τις κινήσεις των δυνάμεων στην περιοχή, το χαρακτήρα τους και τη συγκεκριμένη πραγματικότητα-

τα. Στην Ταϊβάν κατέφυγαν μετά την νίκη της κινέζικης επανάστασης όλοι οι φασίστες και οι αντιδραστικοί του Κουομιντάνγκ ντροπιασμένοι από την ήττα τους στα 1949. Ωστόσο 50 χρόνια μετά η Κίνα έχει μετατραπεί σε φασιστική χώρα χιτλερικού τύπου κιόλας από το 1978 και αποτελεί την κύρια απειλή για τους λαούς και τα κράτη της περιοχής.

Η ενσωμάτωση της Ταϊβάν στην Κίνα θα της δώσει το στρατηγικό πλεονέκτημα του ελέγχου όλης της Ανατολικής θάλασσας της Κίνας από πάνω προς την Ιαπωνία και από κάτω προς τα νησιωτικά κράτη της ΝΑ Ασίας, πέρα από το ότι θα καταβροχθίσει μια από τις πιο πλούσιες και σταθερές οικονομίες της περιοχής.

Παραπέρα η απορρόφηση της Ταϊβάν θα της ανοίξει το δρόμο για να βάλει στο χέρι με ευκολία το αρχιπέλαγος των νησιών Σπάρτλεις. Αυτό το σύμπλεγμα 60 νησιών, βράχων και βραχονησίδων στη θάλασσα της Νότιας Κίνας αποτελεί σημείο σύγκρουσης καθώς διεκδικείται από την Κίνα, τις Φιλιππίνες, την Ταϊβάν, το Βιετνάμ, τη Μαλαισία και το Μπρούνι. Δεν πρόκειται μόνο για τα κοιτάσματα πετρελαίου που λέγεται ότι υπάρχουν στο υπέδαφος των Σπάρτλεις αλλά και για την καίρια θέση τους. Αυτά τρία νησιά βρίσκονται πάνω σε διαδρομές μεταφοράς πετρελαίου ζωτικής σημασίας για την Ιαπωνία. Πέρσι η Κίνα εγκατέστησε στρατιωτικές εγκαταστάσεις σε ένα ύφαλο, τον οποίο διεκδικούν και οι Φιλιππίνες. Το Πεκίνο ισχυρίζεται ότι το "οίκημα" αποτελεί καταφύγιο για τους μαρράδες. Ο οργανισμός των χωρών του ASEAN (Μαλαισία, Φιλιππίνες, Ινδονησία, Σιγκαπούρη, Ταϊλάνδη, Μπρούνι, Βιετνάμ, Λάος, Μιανμάρ, Καμπότζη) ανήσυχος από την προκλητική και επεκτατική στάση του κινέζικου σοσιαλμπεριαλισμού σε πρόσφατη σύνοδο του ζήτησε τη δημιουργία ενός κώδικα συμπεριφοράς στη θαλάσσια περιοχή.

Από την άλλη πλευρά η Ταϊ-

βάν έχει βάλει τις βάσεις μιας αστικής δημοκρατίας στο νησί και ο λαός της δεν είναι διατεθειμένος να εγκαταλείψει τις ελευθερίες που έχει για να μπει κάτω από τη βάρβαρη δικτατορία των νέων μανδρινίων. Η επανένωση δεν μπορεί να γίνει παρά με όρους δημοκρατίας: α) να παραι-

τηθεί η Κίνα από κάθε χρήση στρατιωτικής βίας ενάντια στην Ταϊβάν. Να σταματήσει κάθε στρατιωτική πρόκληση με τη χρήση στρατιωτικών ασκήσεων, β) Να σεβαστεί τη θέληση του λαού της Ταϊβάν και τα εκλεγμένα όργανα διοίκησης του νησιού, γ) Πάνω απ' όλα η επανένωση της

Κίνας είναι ένα ζήτημα πάλης του κινέζικου λαού με τους συμπατριώτες του της Ταϊβάν ενάντια στη σοσιαλμπεριαλιστική κλίκα του Πεκίνου.

Τέτοιοι όροι δημοκρατίας σήμερα δεν υπάρχουν. Γι' αυτό η

συνέχεια πίσω στη σελ. 11

Η άμυνα της Δύσης στα συρτάρια της ΚGB

Την ίδια στιγμή που η Ρωσία τείνει χέρι συνεργασίας προς τη Δύση, οι μυστικές της υπηρεσίες δουλεύουν πυρετωδώς με στόχο την κλοπή των στρατιωτικών της μυστικών. Για να πετύχουν αυτό το στόχο, οι Ρώσοι εφαρμόζουν δύο μεθόδους:

Η πρώτη, και κλασσική μέθοδος είναι αυτή του "να κατασκοπεύουν τον εχθρό μέσα στο άντρο του". Μια τέτοια περίπτωση είδε το φως της δημοσιότητας πρόσφατα, μετά τη σύλληψη δύο κατασκόπων της ΚGB στη Γερμανία. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με δημοσίευμα της *Ελευθεροτυπίας* (10/8/99): "Στις 29/7 στο αεροδρόμιο του Ανόβερου συνελήφθη ο γερμανός Μίκαελ Κ., ενώ ετοιμαζόταν να επιβιβαστεί σε αεροσκάφος με προορισμό τη Μόσχα. Στις βαλίτσες του μετέφερε απόρρητα έγγραφα της βιομηχανίας DASA, που κατασκευάζει το μαχητικό αεροσκάφος "Γιουροφάιτερ", για το οποίο ενδιαφέρον έχει δείξει και η Ελλάδα". Τα έγγραφα, που περιείχαν σχέδια για το σύστημα εκτόξευσης πυραύλων του μαχητικού αεροσκάφους, προμήθευσε στον 39χρονο έμπορο ο Πίτερ Σ., μηχανικός σε μια θυγατρική του γερμανικού αεροναυτικού ομίλου εταιρειών "Ντέμλερ Κράισλερ Εϊροσπέις", που συμμετέχει στο πρόγραμμα "Γιουροφάιτερ". Ο μηχανικός συνελήφθη στην έδρα της εταιρείας του στο Μόναχο. Το κύκλωμα δρούσε επί τέσσερα χρόνια και υπολογίζεται ότι προκάλεσε ζημιά δισεκατομμυρίων για τη γερμανική πολεμική βιομηχανία. Ο Μίκαελ Κ. ήταν ο αρχηγός των κατασκόπων στη Γερμανία. Τη συνομοσία σε βάρος των ευρωπαϊκών λαών αποκάλυψε πρώτο το περιοδικό *Φόκους* και οι πληροφορίες του επιβεβαιώθηκαν εν μέρει από τη γερμανική δικαιοσύνη, ενώ και σε διπλωματικό επίπεδο υπήρξαν αντιδράσεις.

Αρκετοί πολιτικοί μίλησαν για άρση της οικονομικής βοήθειας προς τη Ρωσία, ενώ ετοιμάζεται επίσημη διαμαρτυρία της γερμανικής πρεσβείας στη Μόσχα. Η δεύτερη, και πιο σύγχρονη μέθοδος που εφαρμόζουν οι Ρώσοι σοσιαλμπεριαλιστές για να κατασκοπεύουν τη Δύση, είναι η μέθοδος "κάθουμι σπίτι μου και κατασκοπεύω τον εχθρό". Από τις αρχές του 1999, οι Ρώσοι έχουν στήσει μια επιχείρηση κλοπής των αμερικανικών στρατιωτικών μυστικών μέσω Ίντερνετ. Αμερικανοί ερευνητές ονομάζουν την επιχείρηση "Κυκεώνα του Σεληνόφωτος" (*Moonlight Mare*). Στο *Βήμα* (1/8/99), που αναδημοσιεύει σχετικό άρθρο των *"Sunday Times"*, διαβάζουμε: "Η αμερικανική κυβέρνηση πιστεύει ότι η Ρωσία ίσως έχει κλέψει ορισμένα από τα πιο σοβαρά στρατιωτικά μυστικά των Ηνωμένων Πολιτειών, στα οποία περιλαμβάνονται στοιχεία για συστήματα καθοδήγησης πυραύλων και κώδικες που χρησιμοποιεί το ναυτικό για τη συγκέντρωση πληροφοριών... Εκτός από τα συστήματα των υπολογιστών, πολλά ερευνητικά ινστιτούτα έχουν λεηλατηθεί στα πλαίσια της ίδιας επιχείρησης". Από τις αρχές του χρόνου, οι στρατιωτικές εγκαταστάσεις και το Πεντάγωνο βομβαρδίζονται από τέτοιου είδους επιδρομές, οι οποίες εντάσσονται σε μια επιχείρηση τόσο καλά οργανωμένη και συντονισμένη που οι ειδικοί "πιστεύουν ότι η Αμερική μάλλον χάνει τον πρώτο κυβερνοπόλεμο"...

Στο ίδιο δημοσίευμα του *Βήματος* αναφέρεται: "Ακόμη και στρατιωτικές εγκαταστάσεις υψίστης ασφαλείας έγιναν στόχος των "χάκερ". Σε μονάδα του Σαν Ντιέγκο της Καλιφόρνιας που ειδικεύεται στην προστασία των κωδικών που χρησιμοποιούν οι υπηρεσίες πλη-

ροφοριών του αμερικάνικου ναυτικού, ο μηχανικός Ρον Μπρέρμα άρχισε να υποψιάζεται ότι κάτι δεν πάει καλά όταν διαπίστωσε ότι μια εκτύπωση στον υπολογιστή έκανε πολύ χρόνο να ολοκληρωθεί. Προς μεγάλη έκπληξη του είδε ότι το συγκεκριμένο αρχείο είχε μετακινηθεί από την "ουρά" της εκτύπωσης και είχε μεταφερθεί σ' έναν server του Ίντερνετ στη Μόσχα, για να σταλεί στη συνέχεια ξανά στο Σαν Ντιέγκο". Ο Όλεν Καλούγκιν, πρώην αρχηγός της σοβιετικής αντικατασκοπίας που σήμερα ζει στις ΗΠΑ, "δήλωσε ότι τέτοιου είδους εγκαταστάσεις αποτελούν πρωταρχικό στόχο των ρώσικων μυστικών υπηρεσιών. Είπε επίσης ότι ειδική υπηρεσία της πρώην ΚGB που ειδικεύεται στην ηλεκτρονική παρακολούθηση εκμεταλλεύεται τις δυνατότητες του Ίντερνετ για να διεξάγει κατασκοπία στην Αμερική" (στο ίδιο). Για να δείξουμε πόσο μεγάλη σημασία δίνει η ΚGB στον τομέα αυτό, σημειώνουμε πως εντός της ρώσικης επικράτειας, κάθε πρόσβαση στο Ίντερνετ παρακολουθείται από τις μυστικές υπηρεσίες.

Κι ενώ οι Αμερικανοί ερευνητές ασχολούνται εντατικά για την καταπολέμηση του "ιού του 2000", οι Ρώσοι συνάδελφοί τους ασχολούνται με την κατασκοπία σε βάρος των Αμερικανών, αλλά και του ίδιου του ρώσικου λαού, μ' ένα σύστημα παρακολούθησης κατά πολύ ανώτερο της ρώσικης οχράνας. Δικά τους συστήματα tracking έχουν αναπτύξει και χάρτες όπως η Λιβύη, το Ιράκ και η Κίνα, η οποία οφείλει τη βελτίωση των πυρηνικών της στην τεχνολογία των Αμερικανών.

Οι νέοι Χίτλερ απέδειξαν πως ξέρουν να κλέβουν τόσο οικονομικά, όσο και ηλεκτρονικά.

